

JOURNALISTI

10
2016

Suomen Journalistiliiton
ammattilehti
92. vuosikerta 1.9.2016

Viron ääni Suomessa

Kaja Kunnas on seurannut
läheltä Viron muuttumista.

10

tässä lehdessä

○ Markus Liimatainen ja Annika Damström selviävät yhdessä A2-illoista – ja palautteesta. **16**

KUVA: MEERI UTTI

○ Turun Sanomien tuottaja Ritva Setälä on saanut tomaatinkasvatuksesta voimia moniin yt-neuvotteluihin. ”Puutarha irrottaa mielen työmurheista.”

30

○ Uran luomisessa journalistien erityisetuja ovat kirjoitus-, kuvaus-, suunnittelu- ja esiintymistaidot, sanoo uravalmentaja Johanna Tuutti.

28

poimuri

Toimittajat voivat esimerkiksi kehystää urheilijan lajinsa ammattilaiseksi tai jonkun toisen vaimoksi, äidiksi ja valmennettavaksi – kuten järkyttävän moni tekee.

Toimittaja Niko Peltokangas
Raahen Seudussa 19. elokuuta

Riossa töissä ollut kirjoittava media uutisoi kisajärjestelyjen tökkimisestä, kaupungin kaoottisuudesta ja sen asukkaiden valtavista elintasoeroista sekä rikollisuuden aiheuttamista lieveilmiöistä. YLE jätti tällaisen journalismin vähemmälle, vaikka tarvetta

kriittisempään käsittelyyn olisi ollut.

Toimittaja Otto Palojarvi
Uudessa Suomessa 21. elokuuta

Kriisialueelle töihin lähtevä journalisti ottaa tietoisien riskien ja pukee luotiliivit, mutta tänne on tultu urheilukilpailuihin.

Toimittaja Hanna Kuusiluoto
Kalevassa 18. elokuuta

Moittiminen ei ole ylimielistä ylhäältä katsomista. Oletuksen ja toteuman arviointi on journalismin tehtäviä.

Oletus oli, että suomalainen huippu-urheilu etenee kohti parasta pohjoismaata. Toteuma on jotain ihan muuta.

Yle Urheilun päällikkö Panu Pokkinen
Kisablogissaan 21. elokuuta

Osa ansiosta kuuluu suomalaiselle urheilujournalismille, joka arvostaa mestiksen neloskentän laituria enemmän kuin 742 pituutta hyppäävää 17-vuotiasta junioria. Jokainen jotain urheilusta tietävä ymmärtää, mistä tässä on kyse.

Toimittaja Matti Kuusela
Aamulehdessä 23. elokuuta

JOURNALISTI

Journalisti Journalisten
Suomen Journalistiliiton
ammattilehti
92. vuosikerta 1.9.2016

TOIMITUS

VASTAAVA PÄÄTOIMITTAJA
/ANSVARIG CHEFREDAKTÖR
Markku Lappalainen 040 586 0613

TOIMITUSSIHTEERI/REDAKTIONS-
SEKRETERARE
Manu Marttinen 050 310 3036

TOIMITTAJAT/REPORTRÄR
Nina Erho 050 379 8155
Marja Honkonen 050 379 9108

ULKOASU/LAYOUT
Heli Saarela 050 528 5001
Kai Widell 050 576 2746

TILAUKSET/BESTÄLLNINGAR
YAP Solutions Oy 09 856 67912
journalisti@nesenta.fi

PAINO/TRYCKERI
I-print Oy, Seinäjoki
ISSN 1236-3596 (painettu/tryckt)
1458-4271 (verkko/nät)

JULKAISIJA/UTGIVARE
Suomen Journalistiliitto
Finlands Journalistförbund
(09) 6122 330, faksi (09) 640 361
PL 50, 00531 Helsinki

etunimi.sukunimi@journalistiliitto.fi
förnamn.släktnamn@journalistiliitto.fi
www.journalisti.fi

KANNEN KUVA: BIRGIT PÜVE

*Journalisti vaalii
laadukasta journalismia,
sananvapautta ja
alan parhaita perinteitä.
Journalisti tarkastelee
kriittisesti media-alaa
ja sen ilmiöitä.*

MARKKU LAPPALAINEN markku.lappalainen@journalistiliitto.fi

Häpeällistä politiikkaa

Suomen kiristynyt turvapaikka-politiikka on paljastanut karut kasvonsa. Maahanmuuttovirasto ei tunne eikä tunnusta turvapaikkaa hakeneiden henkilöiden työhön liittyviä riskejä. Sen turvallisuusarviot ovat puutteellisia. Päämäärä on mahdollisimman monen käännäytäminen.

Uuden politiikan uhreihin kuuluu irakilainen **Waleed Al-Gburi**, joka on työskennellyt tulkkina ja kuvaajana japanilaisille medioille. Hän avustanut Irakissa myös muita ulkomaaisia journalistiteja ja järjestöjä.

Kymmenen vuotta sitten Al-Gburi perheineen muutti uhkailun vuoksi pois Bagdadista. Myöhemmin hänet kaapattiin ja häntä kidutettiin. Elokuussa 2015 hän joutui murhayrityksen kohteeksi ja pakeni Irakista vanhimman poikansa kanssa. He hakivat turvapaikkaa Suomesta.

Maahanmuuttovirasto antoi heinäkuun lopulla hei-

dän hakemuksistaan kielteisen päätöksen. Virasto katsoo, että Al-Gburi voi turvallisesti palata Bagdadiin, vaikka hän jo keran on paennut sieltä hengenhädässä.

Journalistille Irak on maailman vaarallisimpia paikkoja työskennellä.

Journalistille Irak on maailman vaarallisimpia paikkoja työskennellä. Vuoden 1993 jälkeen maassa on kuollut työnsä vuoksi yli 300 mediatyöntekijää. Tämä Kansainvälisen Journalistiliiton IFJ:n tilastoluku sisältää journalistien ja kuvaajien lisäksi ulkomaista mediaa avustaneita fikseriä ja tulkkia.

Al-Gburin turvapaikkahakemus pitäisi käsitellä uudelleen. Kansainvälinen oikeus kieltää ihmisen palauttamisen maahan tai alueelle, jossa hänen henkensä on vaarassa tai jossa

häntä voidaan vainota tai kohdella epäinhimillisesti.

On häpeällistä, että sananvapauden mallimaihin lukeutuva Suomi aikoo palauttaa vainoa paenneen journalistin Irakiin, jonka sananvapauttilanne on viime vuosina vain heikentynyt. Toimittajat ilman rajoja -järjestön ja Freedom Housen lehdistönvapautta mittaavissa listauksissa maa on häntäpään kastia.

Journalistit kohtaavat Irakissa uhkailua, heitä pahoinpidellään ja yritetään jatkuvasti vaientaa. Asialla ovat erilaiset aseelliset ryhmittymät, joita paikalliset viranomaiset eivät pysty kontrolloimaan. Luotettavia eivät ole valtiollisetkaan toimijat.

Päätöksensä valmistelussa maahanmuuttovirasto on si-vuuttanut kaikki sellaiset tietolähteet, joista kävisi ilmi journalistien työhön ja työoloihin liittyvät erityispiirteet. Virasto lähtee siitä, että Al-Gburi voidaan palauttaa, kunhan hän lopettaa työnsä ja asettuu asumaan Bagdadiin sunni-enemmistöiselle alueelle.

Tule apuun Yle

Vakavissa talousvaikeuksissa painivan MTV:n toimitusjohtaja **Jarkko Nordlund** väläytti Ylen haastattelussa uudenlaista Yle-korttia. Hänestä Yle ja MTV voisivat tehdä yhteistyötä jopa perinteisesti kovimmalla kilpailualueellaan uutistoiminnassa.

Yleisradio on ollut usein esillä median tilaa ja tulevaisuutta koskeissa pohdintoissa. Yle on nähty kilpailijana, joka imee elintilaa kaupallisilta toimijoilta.

Kansanedustaja **Arto Satosen** (kok.) johtama parlamentaarinen työryhmä asetti nämä puheet kehyksiinsä. Ylen rooliin ei esitetty isoja säästöjä, rahoituksen tasokin määriteltiin tavalla, joka ei ratkaisevasti heikennä Ylen toimintaedellytyksiä.

Mahdollinen yhteistyö ei poista kaupallisen median perusongelmaa: mainosrahan uusjako koettelee perinteisiä toimintatapoja. Mainoskusta on leikkautunut pos iso siivu.

KASVO

IRA KOIVU

● Valtiotieteen maisteri Helsingin yliopistosta, pääaine viestintä.

● Kirjastolehden päätoimittaja ja Kirjasto-seuran viestintäpäällikkö 2010–2016.

● Aiemmin työskennellyt toimituspäällikkönä Koti ja keittiö-lehdessä ja Trendissä sekä toimittajana Helsingin Sanomien Nyt-liitteessä, Ilta-Sanomissa ja Länsiväylässä.

● Esikoiskirja Viinistä vapaa – miten elämä muuttuu, kun pistää korkin kiinni. Ilmestyy syykuussa (Viisas Elämä Oy 2016).

Viinistä vapautunut

Toimittaja Ira Koivu pani korkin kiinni ja kirjoitti kirjan, jota olisi itse tarvinnut, kun viini sai yliotteen arjesta.

MANU MARTTINEN, TEKSTI • ANNA AUTIO, KUVA

Talvella 2011 toimittaja **Ira Koivu**, 41, huomasi, että viinin juominen ei enää pysynyt hallinnassa. Lasillinen silloin tällöin oli muuttunut jokailtaiseksi tistutteluksi, jolla hän haki piristystä yksinhuoltaja-arkeensa.

Hän päätti olla neljä kuukautta kokonaan juomatta ja ryhtyi kirjoittamaan kokemuksistaan blogia.

Blogin herättämän vilkkaan keskustelun perusteella Koivu huomasi toimivansa vertaistukena kaltaisilleen naisille: hyvin toimeentulleille, korkeasti koulutetuille, mutta alkoholisoitumassa oleville perheenäideille, joiden juopottelu pysyy piilossa huolellisesti rakennettujen kulissien takana.

Koivun oma juominen eteni siihen pisteeseen, että marraskuussa 2015 hän päätti lopettaa juomisen kokonaan ja tehdä alkoholismista kirjan – sellaisen, jota olisi itse tarvinnut avukseen vaikeina aikoina. Hän koki, että vertaistukea oli vaikea saada.

”AA-toiminta on liiaksi ’paskat housussa ojan pohjalta nousseiden miesten vaihtoehto’. Myös media ja kirjallisuus kertovat lähinnä miesten toipumistarinoita”, Koivu sanoo.

Hän kaipasi erityisesti tietoa siitä, mitä tapahtuu raitistumisen jälkeen. Hän ajatteli, että lopettamisen jälkeen elämästä tulee kuivaa ja pelkäsi muuttuvansa sosiaalisesti hylkiöksi. Näin ei käynyt.

KOIVU HALUSI KESKITTYÄ kirjassaan menneisyyden kauhutarinoiden sijaan siihen, mitä tapahtuu, kun lopettaa alkoholin käytön. Hän toivoo, että kirja hälventäisi alkoholis-

miin liittyvää häpeää, jota Koivun mukaan kokevat erityisesti naiset.

Hän haluaa romuttaa myytin alkoholiongelmaisesta naisesta.

”Se ei oikeasti ole se ällöttävä akka televisiossa, vaan he ovat ihan tavallisia naisia. Kuka tahansa meistä.”

Koivu ihmettelee median ristiriitaista tapaa käsitellä alkoholiasioita. Yhdellä sivulla juodaan takkatulen loimussa punaviiniä ja toisaalla puhutaan alkoholisteista kuin he olisivat erillinen rappioporukka. Todellisuudessa alkoholistit ovat useimmiten tavallisia töissä käyviä ihmisiä – eivät rapajuoppoja, joita on vain 1–2 prosenttia väestöstä.

”Silloin itse ongelmakin ulkoistetaan rappioalkoholisteille, vaikka ongelma koskettaa valtaosaa suomalaisista”, Koivu sanoo.

”Alkoholisti ei oikeasti ole se ällöttävä akka siellä televisiossa.”

KIRJAN KIRJOITTAMINEN on ollut Koivulle tärkeä terapiaprojekti, joka on osa isoa elämänmuutosta. Hän irtisanoutui vakituisesta työpaikastaan, tekee muuttoa maaseudulle ja toteutti haaveensa oman hevoson hankinnasta. Yksi pitkäaikainen haave on myös työnteko vapaana yrittäjänä.

”Ensiksi keskityn hetken hengähtämiseen ja luovaan taukoon, mutta ensi vuonna perustan oman yrityksen.” ●

Vuokratyö tuli media-alalle

Suomessa journalistista vuokratyötä tekee vielä harva. Ruotsissa sitä on käytetty myös työsuhdeturvan kiertämiseen.

MARJA HONKONEN, TEKSTI • LIISA TAKALA, KUVA

Kun toimittaja **Karoliina Kantola** viime lokakuussa aloitti Yle Uutisten yövuoroissa, hän ei miettinyt sitä, että palkan maksaa henkilöstövuokrausyritys Journalistikone. "On sama, kuka työnantaja on paperilla, kunhan työntekijään luotetaan, työehdot ovat kunnossa ja töihin on kiva mennä", hän sanoo. Aiemminkin Ylessä työskennellyt Kantola päätyi Journalistikoneen leipiin, kun ulkomailla asumisen jälkeen työpaikkaa ei heti löytynyt.

Öitä Kantola teki noin kaksi viikossa. Tarvittaessa töihin tulevan pikakomennuksiin verrattuna vuokratyö oli ennakoitavaa. Vuoroihin pystyi vaikuttamaan omilla toiveillaan.

"Tuntui siltä, että olin osa-aikatoissa, ja tiesin seuraavan kuun aikataulut", Kantola kertoo.

Periaatteessa hän voisi suositella vuokratyötä muillekin.

"Nythän on se tilanne, että on otettava mitä saa."

VUOKRATYÖ YLEISTYY Suomessa media- ja viestintäalalla. Työntekijöitä välittävät muun muassa Nohau Professionals, Pro-Source ja Academic Work. Myös Aste Helsinki ja Aste Kirjat ovat välittäneet graafisen alan vuokratyöntekijöitä.

Journalistiliiton jäsenistä vuokratyötä tekee silti vain muutamia kymmeniä.

Heinäkuussa henkilöstövuokrausalan kolmanneksi suurin yritys Opteam perusti Opteam Luovan ja osti **Elina Yrjölän** omistaman Journalistikoneen.

”Nythän on se tilanne, että on otettava mitä saa.

Karoliina Kantola, toimittaja

Asiantuntijapalveluiden johtajan **Jaana Kaarelan** mukaan tavoitteena on saada listoille muutama sata luovan alan työntekijää ja olla alan suurin toimija.

Opteam Luovan kautta on jo haettu toimittajia MTV:n tytäryhtiölle Mediahub Helsingille sekä Ylen ja *Iltalehden* yötiimeihin. Journalistikoneen palveluita ovat ostaneet myös Sanoma, Otavamedia, A-lehdet ja Alma Media.

Uusia asiakkaita etsitään ahkerasti. Opteamin toimitusjohtaja **Minna Vanhala-Harmanen** korostaa, ettei tarkoitus ole korvata väkiväkeä vuokratyövoimalla. Hän vakuuttaa myös, että työntekijöille maksetaan asiakasyrityksen tessin

mukaista palkkaa.

"Ei tässä ulkoisteta ihmisiä, jotka olisivat vuosikautia tehneet täydet tunnit. Tehtävät ovat projektiluontoisia tai osa-aikaisia."

Tulevaisuudessa on mahdollista, että sama Opteam Luovan työntekijä keräisi täydet viikkotyötunnit useasta eri mediatalosta.

Elina Yrjölä muistuttaa, että asiakkaat päättävät, voiko sama työntekijä tehdä työtunteja suorille kilpailijoille. Kilpailevien iltapäivälehtien vuorojen tekeminen ei käy, mutta asiakkaan kanssa on keskusteltu, että *Iltalehden* uutisvuoroja tekevä toimittaja voisi hyvin kirjoittaa muita aiheita käsitteleviä juttuja Sanoman aikakauslehtiin.

Selvät pelisäännöt on oltava Yrjölän mukaan myös sille, jos vuokratyöntekijä tekee sekä journalistista että kaupallista sisältöä. Sekä asiakasyrityksien että Opteam Luovan on oltava asiasta tietoinen, eivätkä kenenkään edut saa joutua ristiriitaan toisten kanssa. Asiaa tulee harkita tapauskohtaisesti, etiikasta tinkimättä. Mahdollista se kuitenkin on.

Kysyntää media- ja viestintäalan ammattilaisille on myös pienissä ja keskisuurissa yrityksissä.

Muun muassa graafikoita ja sisälöntuottajia välittävän Academic Workin asiakkaista moni palkkaa

Kotikoneelta keikkatöihin. Toimittaja Karoliina Kantola on työskennellyt Ylessä sekä vuokratyöläisenä että talon omana toimittajana. Erot työsuhteiden välillä eivät ole suuria. "Ajattelen, että menen tekemään oman alani töitä."

ensimmäisen viestijänsä kokeiluna tiettyyn tehtävään, kertoo operatiivijohtaja **Laura Korpilauri**.

Academic Workilla on asiakkaina myös mediataloja, mutta journalistista työtä se ei toistaiseksi ole välittänyt. Viesti on ollut, että työntekijöitä halutaan etupäässä muihin tehtäviin, Korpilauri kertoo.

RUOTSISSA JOURNALISTITIEN vuokrauksesta on pidempi kokemus. Siellä vuokratyö yleistyi media-alalla vuosina 2005–2010, jolloin muun muassa SVT alkoi käyttää vuokratyövoimaa.

Nyt Ruotsin journalistiliiton jäse-

nistä noin 400 eli 2,5 prosenttia tekee vuokratyötä. Tärkeimpiä alan yrityksistä ovat Schibsted Media, Bonnierin Marieberg Media ja Mitt-Media Kompetens. Kaikki toimivat osina mediatalojen konserneja.

"Ne toimivat sijaispankkeina ja rekrytointipalveluina omille toimituksille", kertoo Ruotsin journalistiliiton varapuheenjohtaja **Ulrica Widsell**.

Widsellin mukaan vuokratyötä käytetään kuitenkin myös työsuhteturvan kiertämiseen ja palkkakulujen alentamiseen

"Keskimäärin vuokratyötä tekevä toimittaja tienaa satoja euroja vä-

hemmän kuin vakityössä oleva kollega."

Vuokratyö ei välttämättä juuri eroa pitkästä määräaikaaisuudesta, Widsell sanoo. Joillekin sopii myös se, että pääsee kokeilemaan erilaisia työtehtäviä ja -paikkoja.

Kääntöpuolena on jatkuva epävarmuus ja se, ettei tunne kuuluvansa työpaikalleen. Widsellin mukaan toimituksissa on kahden kerroksen väkeä.

Suomessa vuokratyötä tehnyt Karoliina Kantola on kokenut olevansa töissä Ylen toimittaja, ei b-luokan paikkaaja.

"Sellaisen ajatuksen olisi varmas-

ti helppo antaa päästä, mutta oma ylpeys täytyy pitää."

Kesäksi hän sai Yleltä määräaikaisuuden. Nyt Kantola lähtee Tanskaan opiskelemaan. Opteam Luovan kautta hän voisi ajatella tekevänsä etänä keikkatöitä.

Tulevaisuudessa Kantola haluaisi silti työskennellä pääasiassa yhdelle työnantajalle. Pidemmän työsuhteen takia hän voisi palata Suomeen.

"Mutta palaisinko sen takia, että tiedossa olisi vuokratyö? Tuskin." ●

LISÄÄ AIHEESTA SIVUILLA 8 JA 23.

Monenlaista sisältöä. Mediahubin hallinto- ja henkilöstöjohtaja Ulla Rannikko sanoo, että Mediahub ei ole uutisyhtiö vaan journalistiin, tapahtumiin ja sisällön tuottamiseen erikoistunut yhtiö.

MEDIAHUB IRTISANOI KESÄLLÄ 2015

● Mediahub Helsinki irtisanoi kesäkuussa 2015 päättäneiden yt-neuvottelujen seurauksena 28 työntekijää. Lisäksi muilla järjestelyillä vähennettiin yhdeksän henkilötövuotta.

● Irtisanotuissa oli 24 Journalistiliiton jäsentä.

● MTV Oy oli huhtikuussa 2015 ulkoistanut 126 uutis- ja urheilutuotannon työntekijää uuteen yhtiöön Mediahub Helsinkiin.

Vuokrataan kaupallinen toimittaja

NINA ERHO, TEKSTI • JOURNALISTIN ARKISTO, KUVA

Toimittajia vuosi sitten irtisanonut Mediahub etsi elokuussa toimittajaa vuokratöihin. Yhtiön mukaan kaikki toimittajat eivät sovi uusiin kaupallisen tekemisen tarpeisiin.

MTV:n tytäryhtiön Mediahub Helsingin hallinto- ja henkilöstöjohtaja **Ulla Rannikon** mukaan uusi toimittaja rekrytoidaan vuokrafirman kautta, koska Mediahubilla on entuudestaan hyvät kokemukset vuokratyön käytöstä.

”Olemme käyttäneet usean vuoden ajan kahta journalistia välittävää yritystä ja yhteistyö on ollut saumatonta. Olemme aina saaneet nopeasti henkilöitä vuoronpaikkaajiksi ja projekteihin. Jos minun pitäisi etsiä kaikkiin erilaisiin työtehtäviin ja työsuhteisiin ihmiset, en kerkiäisi mitään muuta tehdä. Ei olisi päätä eikä häntä käyttä koko

työaikaani siihen, että etsisin ihmisiä ja pyörittäisin vuokratyön kaltaista toimintaa”, Rannikko sanoo.

MTV aloitti vuokrafirman käytön jo vuonna 2011.

Elokuussa Mediahub haki töihin toimittajaa Opteam-vuokratyöyhtiön kautta. Journalistiliiton edunvalvontajohtaja **Petri Savolainen** kiinnitti ilmoitukseen huomiota, koska Mediahub irtisanoi noin vuosi sitten 28 työntekijää, joiden takaisinottovelvoite oli ilmoituksen julkaisun aikaan voimassa. Velvoite päättyi syyskuussa.

Savolaisen mukaan vuokratyössä pitää olla kyse nimenomaan tilapäisestä työstä.

”Jos tarve on jatkuvaa, vuokratyön käyttö vaikuttaa takaisinottovelvoitteen kiertämiseltä. Syyskuussa, kun takaisinottoajat päättyvät, on luonteva aika arvioida irtisanomisten mahdollisia riitautusperusteita”, Savolainen sanoo.

DUUNITORILLA JULKAISTUSSA rekrytointi-ilmoituksessa ei kerrottu, paljonko työtä on tarjolla. Ulla Rannikko sanoo, että Mediahub tarvitsee jatkossa työntekijöitä satunnaisiin, lyhyisiin ja nopeisiin tilauksiin. Määrät varmistuvat sitten, kun tuotannot käynnistyvät. Toimittaja sijoittuu Mediahubin kaupalliselle osastolle.

Ilmoituksessa mainittiin kaupallisten sisältöjen tekeminen mutta toistuvasti myös ”toimittaja”, ”toimittajan kokemus” ja ”journalistinen osaaminen”.

”Myös sisältömarkkinoinnissa ja natiivimainonnassa tarvitaan ehdottomasti toimittajan taitoja. Emme voi laittaa ketä tahansa kirjoittamaan kaupallista artikkelia”, Rannikko sanoo.

Mediahub tarvitsee siis kaupallisten sisältöjen osajan, jolla on toimittajan taitoja – mutta niitä

olisi myös vuosi sitten irtisanotuilla.

”Täytyy olla sisältömarkkinointikyvykkyyttä ja nämä ovat ihan puhtaasti olleet journalistiteja”, Rannikko sanoo.

Rannikon mukaan ero on siinä, että kaikki journalistit eivät pysty tekemään kaupallista sisältöä.

”Kaupallisen sisällön toimittajan pitää ymmärtää, miten niitä juttuja tehdään ja mitä on sisältömarkkinointi. Kaikki toimittajataustaiset ihmiset eivät osaa tehdä sitä niin, että semmoista voisi oikeasti asiakkaalle tarjota.”

”Minä en nyt puhu näistä meidän irtisanotuista. Tarkoitan vaan, että journalistinen juttu on ihan eri asia kuin sisältömarkkinointijuttu. On hyviä journalistisia juttuja, ja toiset on huonoja. Samoin voi olla sisältömarkkinoinnissa, että on kökköjä ja sitten on niitä loistavia.” ●

JOHANNA VEHKOO

painokoneetseis@gmail.com
KIRJOITTAJA ON VAPAA TOIMITTAJA,
TIETOKIRJAILIJA JA YKSI LONG
PLAYN PERUSTAJISTA.

Näin kirjoitat populistista

The Washington Post, The New York Times, BuzzFeed, Politico, Mother Jones, Des Moines Register.

Nämä ovat tiedotusvälineitä, jotka ovat tai ovat olleet **Donald Trumpin** vaalikampanjan mustalla listalla. Niitä ei huolita Trumpin turneen busseihin ja takahuoneisiin.

Trumpin ennennäkemätön kampanjointityyli on kirjoittanut sammioittain kommentaaria presidenttiehdokkaan ja median suhteista. Amerikkalaisen journalismin ykköskysymys tällä hetkellä kuuluu: miten Trumpista tulisi kirjoittaa?

Lehdistön tyyliin on kuulunut viileä neutraalius, mutta epätavallisia aikoina vanhat säännöt joutuvat koetukselle. *Washington Post* julkaisi poikkeuksellisen pääkirjoituksen, jossa se otti kannan **Hillary Clintonin** puolesta ja luonnehti Trumpia uhkaksi demokratialle. Tällaisia askelia ei USA:n laatulehdistössä oteta kevyesti.

Uudet verkkojulkaisut eivät välttämättä edes sitoudu perinteisiin. Avoimesti liberaalin *Huffington Postin* toimitus siirsi Trumpin politiikasta viihdeosastoon välittääkseen viestin, ettei kyseessä ole vakavasti otettava henkilö.

NEUTRAALIUDEN JA puolueettomuuden vaatimus kääntyy helposti kritiikkittömyydeksi.

Politiikan faktantarkistus synti – muuten Yhdysvalloissa – juuri tästä havainnosta: ettei ole journalismin tehtävä vain toistella poliitikkojen sanomisia, vaan myös tarkastella niiden sisältöä tosiasioiden kannalta. Tämä jätetään edelleen enimmäkseen asialle omistautuneiden Politifactin, FactCheck.orgin ja *Washington Postin* FactCheckerin harteille.

Kun Trump väitti (lue: valehteli), että Obama on perustanut Isisin, esimerkiksi *New York Times* vain uutisoi Trumpin sanoneen näin. Uutisessa ei mainittu, että kyseessä oli vale.

Misinformaation tutkijat ovat kerta toisensa jälkeen varoittaneet, että virheellisen väitteen toistaminen vahvistaa väitettä. Näin toimiesaan objektiivisuutta tavoitteleva journalismi sortuu tahattomasti tukemaan populistien agenda.

KESKUSTELUILMAPIIRI ON polarisoitunut jopa Suomen kaltaisissa konsensusmaissa. Voimme olla varmoja, että Trump-imitaattoreita nähdään tulevaisuudessa pitkin Eurooppaa. Silloin eurooppalaiset toimittajat joutuvat pohtimaan samoja kysymyksiä kuin amerikkalaiset nyt.

Itse näen vastauksen aika yksinkertaisena: tehdään faktantarkistuksesta käytäntö politiikan journalismiin (ja kaikkeen muuhunkin journalismiin).

Journalismin tulee kertoa äänestäjille faktoja päätöksenteon pohjaksi. Populistit saavat sanomansa kuuluville sosiaalisen median kautta, toimittajien tehtävä ei voi olla heidän viestinsä toistaminen.

Kampanjauutisoinnin reaaliaikaisuus tuo tietenkin haasteita faktojen varmistamiselle. Viraalia valhetta on vaikea pysäyttää, ja virheellisiä lausumia on vaikea haastaa suorissa lähetyksissä. Valheet tulisi silti kumota mahdollisimman nopeasti.

CNN alkoi ampua Trumpin väitteitä alas uutisotsikoissaan: "TRUMP KUTSUI OBAMAA ISISIN PERUSTAJAKSI (HÄN EI OLE)".

Kun toimittajat kertovat valheista yleisölleen, populistit itkevät median ajojahtia. Mutta kiistattomien faktojen kertominen ei ole puolen valitsemista. ●

Työmaana Tallinna

Toimittaja Kaja Kunnas on avustanut Helsingin Sanomia Tallinnassa vuodesta 2002. Vuosiin mahtuu väkivaltaisuuksiin johtanut patsaskiista ja Kalamajan muutos katulasten kodista hipsterialueeksi.

ANNA-SOFIA NIEMINEN, TALLINNA, TEKSTI • BIRGIT PÜVE, KUVAT

Helsingin Sanomien Tallinnan avustajan **Kaja Kunnaksen** työamut alkaivat usein samalla tavalla: Hän kävelee Express Gruppin lehtien toimittamiseen, josta vuokraa työpöytää. Ensimmäinen pysähdyspaikka on kahvihuoneessa päivän lehtien ja kollegoiden parissa. Siellä saattaa vierähtää helposti tuntikin.

Useimmiten keskustelukumppanina on *Eesti Päevalehden* toimittaja **Kadri Ibrus**. Kunnaksen mukaan Ibrus on harvinaisuus virolaisessa lehdistössä, koska hän kirjoittaa paljon sosiaalisista aiheista, kuten ihmiskaupasta ja köyhistä perheistä – ja vieläpä ihmisläheisellä tavalla, eikä pelkästään viranomaisia ja poliitikkoja haastatellen.

”Kajan kanssa on hyvä puhua asioista. Hän puhuu minulle, miten asiat Suomesa ovat. Se antaa hyvää perspektiiviä”, Ibrus kertoo.

Aiemmin Kunnas kirjoitti itsekin paljon sosiaalisista aiheista. Se ei miellyttänyt kaikkia. Kerran eräs kaveri soitti Kunnakselle ja kysyi, oliko tämä kuunnellut radiota. Ministeri oli sanonut radiossa, että *Helsingin Sanomat* on vihamielinen ja että syynä on heidän avustajansa, siis Kunnas.

Tällaisen epäsuoran painostuksen alla hänestä tuntuu erityisen tärkeältä, että työpöytä on virolaisten kollegoiden keskellä, lähellä tukea.

”Kaikki vaan sanoivat, että tervetuloa joukkoon. Toiset toimittajat ovat kokeneet samanlaista, kun heidän jutuistaan välittyvä Viro-kuva ei ole miellyttänyt tiettyjä viranomaisia tai poliitikkoja.”

Kunnaksen mielestä virolainen lehdistö ei ole yhtä poliittisesti korrekti kuin suomalainen. Lehdissä ruoditaan paljon kotimaan politiikkaa, ja toimittajien oma maailmankuva näkyy vahvasti: on maahanmuuttovastaisia toimittajia ja sitten on suvaitsevampia toimittajia, myös yhden lehden sisällä.

Virolaisista kollegoista on tullut

Tallinna muutuu. Kaja Kunnas vieraili vuonna 2001 Kalamajassa autiotalossa, jossa majaili katulapsia. Nyt paikalla on tyhjä tontti, ja Kalamajasta on tullut hipstereiden suosima trendialue.

99

Minusta olisi hirveän hauskaa, että minulla olisi täällä enemmän suomalaisia kilpailijoita. Silloin juttuja olisi erilaisista ilmiöistä, ja useampi toimittaja pitäisi muutenkin tätä aluetta kartalla.

Kaja Kunnas

Kunnakselle entistäkin tärkeämpiä, kun Tallinnan suomalaisten toimittajien verkosto on vuosien saatossa harventunut. Esimerkiksi STT ja MTV ovat lopettaneet Tallinnan kirjeenvaihtajien pestit.

KANSALLISKIRJASTON VIEREISELLÄ AUKIOILLA on arkiaamuna rauhallista. Siistit kukkistukset reunustavat kävelytieta, jossa ei näy yhtään ihmistä.

Toista oli huhtikuussa 2007. Silloin kukkien tilalla oli neuvostoaikainen Pronssisoturi-patsas, ja sen siirtoaikheet aiheuttivat mellakan.

Patsaaseen oli alkanut ilmestyä töhryjä, ja valtaan noussut reformipuolue valmisti sen siirtämistä turvaan. Virossa asuu kuitenkin noin 300 000 venäjänkielistä, ja monelle heistä oli tärkeää, että neuvostosotilaiden muistomerkki pysyisi keskeisellä paikalla. Venäjäkin ilmoitti, ettei halua patsasta siirrettävän. Jännitteet purkauivat lopulta levottomuuksina.

”Se oli selvä etninen konflikti ja ainakin minulle yllätys, koska jännitteet eivät näkyneet missään arjessa. Konflikti jakoi yhteiskuntaa”, Kunnas sanoo.

Hän ei ollut voinut kuvitellakaan, että tapahtumat kasvaisivat mellakaksi. Vielä alkuillasta patsaan luota raportoidessaan hän ilmoitti *Helsingin Sanomiin*, että vaikuttaa suhteellisen rauhalliselta. Toimituksesta vastattiin, että uutistoimisto AP:n mukaan siellä on ammuttu kumiluoteja.

”Totesin, että okei, minun täytyy vaihtaa paikkaa.”

Hän soitti virolaisille kollegoilleen, että missä nämä ovat. Poliisi oli alkanut hajottaa väkijoukkoa, joka heitteli kiviä ja yritti päästä poliisin ohi patsaan luo. Kunnas ei päässyt väkijoukon läpi tapahtumien keskipeiteeseen.

Sen sijaan hän kulkeutui väkijoukon mukana kaupungin keskustaan päin. Ihmiset ympärillä hajottivat ikkunoita ja ryöstivät liikkeitä. Seuraavana yönä sama jatkui.

Pronssisotilas siirrettiin heti mellakoiden ensimmäisenä yönä turvaan. Nyt se seisoo Tallinnan sotilashautausmaalla kaikessa rauhassa. Jokunen turisti käy ihmettelemässä sitä.

Kaksi yötä kestänyt mellakka kuitenkin horjutti monen turvallisuudentunnetta, myös Kunnaksen.

”Tuli ensimmäistä kertaa olo, että Viron turvallisuus ei ole taattu. Konfliktit voivat syntyä niin pienestä.”

Kunnas lähetti lapset joksikin aikaa Suomeen mummolaan. Itsestään hän oppi sen, ettei nauti ikävistä uutistilanteista – ja toisaalta sen, että pärjää kyllä sellaisissa.

Toistaiseksi vastaavia tilanteita ei ole tullut lisää, mutta juttujen aiheet ovat kyllä muuttuneet vuosien saatossa. Esimerkiksi Krimin kriisin jälkeen hän on kirjoittanut paljon turvallisuuspolitiikasta.

Kunnas muutti Suomesta Tallinnaan 2002, eikä hänen ollut tarkoitus jäädä. Päinvastoin, hän ajatteli etukäteen, että hyvä jos vuoden selviää. Tausta kyllä oli työhön varsin sopiva. Kunnaksen isä oli virolainen kielitieteilijä, ja isä puhui kotona viroa. Kunnaksesta tuli kaksikielinen. Jo lapsena hän vieraili usein Virossa.

Mielessä kummitteli kuitenkin vuosi 1990, jolloin Kunnas oli vaihto-opiskelijana Tartossa. Se oli helsinkiläiselle sosiologian opiskelijalle shokki. Neuvostoliiton hävittäjät lentelivät kaupungin yllä, 1930-luku oli muodissa, ja moni naisopiskelija haaveili kotirouvan urasta. Tuntui tunkkaiselta.

Kollegat tukena. Kunnas työskentelee Express Gruppın lehtien toimituksessa virolaisten toimittajien kesellä. Kuvassa Kadri Ibrus.

Konflikti hetkautti. Neuvostoaikainen pronssipatsas siirrettiin 2007 mellakoiden saattamana kirjaston edestä hautausmaalle. Mellakat horjuttivat Kunnaksen turvallisuudentunnetta.

Reilu kymmenen vuotta myöhemmin Tallinnassa oli erilaista. Hän huomasi viihtyvänsä, rakastui ja jäi.

KESÄKUUSSA 2001 Kunnas asui vielä Helsingissä, mutta teki *Helsingin Sanomiin* juttua Tallinnan katulapsista. Sitä varten hän vieraili Kalamajan kaupunginosassa autiotalossa, jossa haisi liima ja majoittui lukuisia levottomia lapsia.

Nyt talon paikalla on vain tyhjä tontti. Kunnas kuuli pian jutun ilmestymisen jälkeen, että talo purettiin. Se oli yksi keino yrittää saada katulapset turvakoteihin.

”Minun mielestäni on yksi Viron isoimpia saavutuksia, että maassa ei ole nykyään katulapsia.”

Sinä aikana, jonka Kunnas on asunut Tallinnassa, Kalamaja on muuttunut hipstereiden suosimaksi alueeksi. Nuoret virolaisperheet kunnostavat värikkäitä puutaloja idyllisiksi kodeikseen, ja suomalaiset rakastavat alueen trendikkäitä kahviloita.

Se kuvastaa hurjaa muutosta ja vaurauden kasvua, jonka Viro on käynyt läpi.

Kunnas ei osannut ennakoida sitä.

”Minä en ostanut Kalamajasta asuntoa, koska halusin, etteivät lapseni joudu kohtaamaan katulapsia koulumatkalla.”

Toki Virossa on edelleen omat ongelmansa. Esimerkiksi eläkkeet ovat pieniä, ja moni joutuu tekemään kahta työtä, jotta pärjää. Suomeen verrattuna Viro on edelleen köyhä maa.

Välillä Kunnasta ärsyttää, että Suomen lehdistö maalaa Virossa ja Baltiasta kuvaa pelkästään menestystarinana. Lehtijutuissa Tallinna näyttäytyy startup-yrittäjien kehtona, digitaalisena edelläkävijänä ja matkailijoiden trendikohteena.

Sen sijaan arkisista ongelmista puhutaan vähän. Virossa ja Baltiassa ei myöskään usein mainita, kun puhutaan Eurooppaa koskevista trendeistä, kuten äärioikeiston noususta.

”Minusta olisi hirveän hauskaa, että minulla olisi täällä enemmän suomalaisia kilpailijoita. Silloin juttuja olisi erilaisista ilmiöistä, ja useampi toimittaja pitäisi muutenkin tätä aluetta kartalla.”

KAJA KUNNAS, 48

● Työskentelee Tallinnassa Helsingin Sanomien avustajana ja kirjoittaa silloin tällöin myös muihin lehtiin Suomessa.

● Asunut Tallinnassa vuodesta 2002. Naimisissa virolaisen miehen kanssa, ja heillä on kolme lasta.

● Asui lapsuutensa Hyvinkäällä, opiskeli sosiologiaa Helsingin yliopistossa ja työskenteli muun muassa Helsingin Sanomien Kuukausiliitteessä ja ulkomaantoimituksessa ennen muuttoaan Tallinnaan.

● Kesäkuussa ilmestyi Kunnaksen ja Ylen Baltian kirjeenvaihtajan Marjo Näkin kirja Suomenlahden suhdekirja – Uudet vaaran vuodet.

Baltian tuntijat perehtyvät kirjassaan turvallisuuspolitiikkaan

Kun Venäjä valtasi Krimin helmikuussa 2014, Baltiassa työskentelevien toimittajien työkenttä muuttui totaalisesti.

"En ollut kirjoittanut kauheasti turvallisuuspolitiikasta aiemmin. Oli pakko alkaa ajatella, että mitä nyt tapahtuu", *Helsingin Sanomien* Tallinnan avustaja **Kaja Kunnas** sanoo.

Reilua vuotta myöhemmin **Marjo Näkki** pyysi häntä kirjoittamaan kanssa kirjan Suomen, Baltian ja Venäjän suhteista. Kunnas suostui epäröimättä. Näkki oli tuolloin lopettelemassa viisivuotista pestiään Suomen Tallinnan suurlähetystön lehdistö- ja kulttuurineuvoksena ja työskentelee nykyään Ylen Baltian kirjeenvaihtajana Riiassa.

Baltian tuntijat haluavat kirjassaan *Suomenlahden suhdekirja – Uudet vaaran vuodet* avata suomalaisille, miksi Baltian maat tekevät erilaisia turvallisuuspoliittisia päätöksiä kuin Suomi. Taustalla on monia asioita historiasta valtioiden kokoihin.

Otetaan esimerkiksi Viron Nato-jäsenyys. Taustalla on monen virolaismiehen huono omatunto siitä, ettei Viron armeija Suomen tapaan ryhtynyt sotimaan Neuvostoliittoa vastaan vuonna 1940. Nyt 2000-luvulla Viro on sotinut Yhdysvaltain rinnalla, Naton ri-

veissä, Irakissa ja Afganistanissa. Koska Viro auttaa liittolaisiaan, se olettaa saavansa itse apua hädän tullen.

Suomen on vaikea käsittää tätä, koska se on ulkopoliitiikassaan painottanut hyviä suhteita Venäjään eikä Yhdysvaltoihin.

"Suomessa ikään kuin syyllistetään Baltian maita siitä, että ne ottavat Naton tänne. Valtioilla on kuitenkin oikeus ottaa politiikka omiin käsiinsä", Näkki sanoo.

Näkin ja Kunnaksen mukaan ymmärtämättömyys ja erot ulkopoliitiikassa ovat johdaneet turhanpäiväiseen nälvimiseen. He avaavat kirjassaan esimerkiksi entisen ulkoministerin **Erkki Tuomiojan** ja presidentti **Toomas Hendrik Ilveksen** välistä nokittelua.

Näkin ja Kunnaksen mielestä nokittelun sijaan pitäisi yrittää ymmärtää – etenkin, kun vieressä on yhteinen haastaja Venäjä. Suomi voisi isompana näyttää mallia.

"On hyvä tiedostaa, että vaikka Suomi on maailman mittakaavassa pieni valtio, se on iso valtio Suomenlahdella", Näkki sanoo.

Samaan aikaan, kun korkean tason suhteet hiertävät, arkiset yhteydet Suomen ja Viron välillä pelaavat. Virolaisia muuttaa Suomeen, ja liikenne kulkee enenevässä määrin myös

toisin päin. Tallinnassa on koko ajan pikku-kaupungillinen suomalaisia matkailijoita.

Ja kun tilanne käy tarpeeksi vakavaksi, myös virallinen Suomi ja Viro vetävät yhtä köyttä. Näin kävi esimerkiksi, kun Venäjä sieppasi suojelupoliisina työskentelevän virolaisen **Eston Kohverin** syyskuussa 2014. Tuomioja tuomitsi nopeasti Venäjän toiminnan.

"Ei ollut epäilystäkään, etteikö Suomi asetuisi tuollaisessa konfliktitilanteessa Viron puolelle", Kunnas sanoo.

Suomenlahden suhdekirja ilmestyi viime kesäkuussa. Sen jälkeen tilanne Suomenlahdella on ehtinyt jälleen elää: Suomen ja Viron välejä vuosia hiertänyt kaasuasias eteni, kun saatiin varmuus sille, että maiden välille tulee kaasuputki. Naton huippukokouksessa puolestaan päätettiin, että Baltian maihin tulee kansainvälisiä joukkoja. Viroon valitaan pian uusi presidentti.

Nämä kaikki ovat asioita, joilla on vaikutusta myös Suomessa. Niiden analyttinen käsitteleminen vaatii alueen tuntemusta.

"Lehdistössä tulee helposti väärinymmärryksiä, jos ei ymmärretä, mistä jokin retoriikka tulee ja mihin se liittyy. Asiat eivät pysy mit-takaavassa ja kontekstissa", Näkki sanoo. ●

Anna-Sofia Nieminen

Yhteistyötä. Kaja Kunnas suostui epäröimättä, kun Marjo Näkki pyysi häntä työpariksi kirjoittamaan *Suomenlahden suhdekirja*ä.

STIPENDEJÄ JOURNALISMIN PÄIVÄÄN OSALLISTUMISEEN

Journalistisen kulttuurin edistämisaatio jakaa apurahoja Journalismin päivään osallistumiseen. Hakemus tehdään säätiön sähköiseen apurahajärjestelmään. Haku päättyy 16. syyskuuta kello 17.00.

Lisätietoa apurahoista osoitteessa
www.jokes-saatio.fi

Pääkaupunkiseudun seurakuntien jäsenlehdet, Espoon Esse, Helsingin Kirkko ja kaupunki sekä Vantaan Lauri yhdistyvät vuoden 2017 alusta. Yhdistyneeseen mediaan sisältyy uudistunut verkkomedia sekä joka toinen viikko ilmestyvä uusi Kirkko ja kaupunki -printtilehti, jonka levikki on noin 350 000. Lehdessä on yhteinen osa ja kaupunkikohtaiset vaihtosivut. Lisäksi media-perheeseen kuuluu suuren suosion saanut jokavuotinen, määräaikainen Jouluradio.

Uudistuva Kirkko ja kaupunki hakee vahvaa ja kokeuttavaa

Päätoimittajaa

Kirkko ja kaupungista halutaan kehittää maan johtava uskontoa, kirkkoa, elämäkatsomusta ja etiikkaa käsittelevä media. Sen tarkoitus on parantaa pääkaupunkiseudun asukkaiden elämänlaatua vahvistamalla heidän kristillistä ja paikallista identiteettiään. Kirkko ja kaupunki on JSN:n jäsen ja noudattaa sen periaatteita. Toimituksessa työskentelee noin 20 henkeä. Päätoimittaja ja toimitus toimivat Espoon, Helsingin ja Vantaan kirkkovaltuustojen valitseman johtokunnan alaisuudessa.

Edellytämme hakijalta soveltuvaa korkeakoulututkintoa tai muuten hankittua riittävää ammattipätevyyttä, journalistista kokemusta, kirkollisen elämän ja kristillisen uskon tuntemusta, ymmärtämystä monimediallisuudesta, johtamistaitoa ja esimieskokemusta, kykyä kantaa taloudellista vastuuta sekä evankelisluterilaisen kirkon jäsenyyttä. Eduksi katsomme teologian tuntemuksen, ymmärryksen ja kokemuksen pääkaupunkiseudun ihmisten todellisuudesta, vahvan näkemyksen kirkollisen median roolista, tehtävästä ja tulevaisuudesta, hyvät verkostot kirkossa ja yhteiskunnassa sekä uudelle medialle arvostusta tuovan persoonan ja kokemuksen.

Lisätiedot ja hakuohjeet löytyvät osoitteesta sakasti.fi/tyopaikat. Hakuaika päättyy keskiviikkona 14.9. klo 12.00. Tehtävä tulee ottaa vastaan 1.1.2017. Tiedusteluihin vastaavat viestintäjohtaja Seppo Simola 09 2340 2231 ja johtokunnan puheenjohtaja Kaisa Raittila 0400 606 979.

Esse
Espoon seurakuntasanomat

**Kirkko &
kaupunki**

**VANTAAN
LAURI**

LÄÄKÄRILIITTO
LÄKARFÖRBUNDET

Suomen Lääkäriliitto on akavalainen ammattijärjestö, johon lähes kaikki maassa toimivat lääkärit kuuluvat. Lääkäriliitto kokoaa lääkärit yhteen puolustamaan yhteisiä ammatillisia ja yhteiskunnallisia tavoitteita. Se kehittää monin tavoin terveydenhuollon, lääkärikoulutuksen ja lääkäreiden työn laatua. Lääkäriliitto tekee myös aktiivista kansainvälistä yhteistyötä lääkäreiden ja potilaiden etujen ajamisessa ja eettisissä kysymyksissä.

Nykyisen tehtävänhaltijan siirtyessä organisaatiossa toisiin tehtäviin haemme

viestintäpäällikköä

Tehtävässä vastaat ensisijaisesti liiton viestinnän kokonaisuuden ylläpidosta ja kehittämisestä. Lääkäriliiton viestinnän keskeinen kohderyhmä on liiton jäsenet, jotka työskentelevät monipuolisessa ja suuren muutoksen kohteena olevassa toimintaympäristössä.

Liitto on yhteiskunnallisesti aktiivinen ja näkyvä. Viestintäpäällikkönä luot ja edelleen kehität liiton näkyvyyttä sekä sen toiminnan ja näkemysten välittymistä niin jäsenille kuin eri sidosryhmillekin käyttäen hyväksi kaikkia viestinnän välineitä ja muotoja. Vastaat myös Lääkäriliiton julkisen kuvan valvonnasta sekä sen edelleen kehittämisestä.

Odotamme sinulta tehtävään soveltuvaa ylempää korkeakoulututkintoa sekä vankkaa kokemusta vastaavalaatuisista tehtävistä. Edellytämme osoitettua kykyä rakentaa ja hyödyntää verkostoja. Hallitset erityisesti sosiaalisen median hyödyntämisen viestinnässä ja verkostojen johtamisessa.

Toimit viestintäyksikön työnjohdollisena esimiehenä. Innostavalla työotteellasi ja hyvien vuorovaikutustaitojesi avulla johdat ja kehität yksikkösi toimintaa tavoitteellisesti.

Tarjoamme sinulle mielenkiintoisen ja monipuolisen tehtäväkentän vakaassa ja arvostetussa organisaatiossa. Pääset tutustumaan näköalapaikalta suomalaiseen terveydenhuoltoon ja osallistumaan sen pitkäjänteiseen kehittämiseen. Vahvan asiantuntijaorganisaatiomme tuella sinulla on mahdollisuus menestyä ja kehittyä viestinnän ammattilaisena akateemisessa ympäristössä.

Lisätietoja tehtävästä antavat

toiminnanjohtaja Heikki Pälvä 050 564 7345 ja
varatoiminnanjohtaja Hannu Halila puh. 0500 459 955.

Lähetä ansioluettelosi ja vapaamuotoinen hakemuksesi palkkatoivomuksineen 14.9.2016 mennessä Suomen Lääkäriliitto ry, hallintojohtaja Jaana Heinonen, PL 49, 00501 Helsinki tai sähköpostitse rekrytointi@laakariliitto.fi

www.laakariliitto.fi

YHDESSÄ

ANNIKA DAMSTRÖM
JA MARKUS LIIMATAI-
NEN

● Ovat juontaneet vuoden alusta A2-iltaa, joka on puolentoista tunnin suora, asia-aiheinen keskusteluohjelma.

● Damström on aiemmin työskennellyt A-studiossa, Aamu-tv:ssä ja Ylen tv-uutisissa. Hän on ollut Yle Uutisissa vuodesta 1996. Vuosina 2004–2005 hän toimi Ylen ja Kauppalehden avustajana Argentiinassa. Koulutukseltaan Damström on valtiotieteiden maisteri Helsingin yliopistosta.

● Liimatainen on aiemmin työskennellyt A-studiossa, A-talkissa, Ylen tv-uutisissa ja Aamu-tv:ssä. Hän on myös ollut toimittajana ja juontajana alueuutisissa Oulussa ja Helsingissä. Koulutukseltaan Liimatainen on medianomi.

Samalla taajuudella

A2-illan Annika Damströmin ja Markus Liimataisen journalismin ja yhteistyön motto on: jos kritisoit, esitä myös parempi idea.

NINA ERHO, TEKSTI • MEERI UTTI, KUVA

Kun nykyään A2-iltaa juontavista **Annika Damströmistä** ja **Markus Liimataises-ta** tuli työpari perjantain A-studioon vuoden 2015 alussa, työrytmit osuivat heti yksiin.

"Kun olemme hahmottaneet, mikä aihe puhuttaa ja hakeneet näkökulman, mietimme, ketä haluamme haastatella ja mitä tietoa tarvitaan. Sitten kumpikaan ei halua enää arpoa, että mites nyt ja pitäisikö vielä, vaan se on naps, ryhdytään tekemään", Damström sanoo.

Kaksikon mielestä toimittajan ei tarvitse ennen ensimmäisiä soittoja tietää aiheesta väitöskirjan vertaa eikä osata kysyä loputtoman monimutkaisia kysymyksiä.

"Emmekä me ole ruudussakaan esittämässä, kuinka fiksuja me olemme tai kuinka paljon me tiedämme vaan kuulemassa, mitä mieltä vieraat ovat ja mitä heillä on annettavaa", Liimatainen sanoo.

VALMISTELLESAAN OHJELMAANSA työpari istuu pienessä huoneessaan vastakkain "lärpättämässä koko ajan ääneen" sen sisältöä ja vieraita ja välillä niin kovaa, ettei kuulumisia tarvitse enää kertoilla lasiovesta ulos tullessa. Yhteistyötä siunaa myös samanlainen huono huumori ja se, ettei kumpikaan ylenkatso mitään näkökulmaa tai

keskustelunaihetta.

"Ei siitä tulisi näin tiiviissä yhteistyössä mitään, että joutuisi koko ajan editoimaan itseään", Damström sanoo.

Toisaalta työpari on oppinut toistensa kipukohdat. Vaikka molemmat vaikuttavat itsevarmoilta, Damström sanoo olevansa välillä hirveän herkkä ja sukeltavansa "nyt minuun sattui" -tilaan.

"Jos meistä toisen usko horjuu, onneksi toisella on yleensä parempi hetki."

Annika Damström

"Meidän perheessä taas on aina lauottu kaikki suoraan, ja tykkään ihan älyttömästi siitä. Mutta välillä olen Annikalle ja muille vähän liiankin suora ja joudun jumppaamaan, että no niin Liimatainen, mitäpä jos et rymistäisikään maalille ihan suoraan", Liimatainen sanoo.

A2-ILLAN SUORASSA lähetyksessä työtä tehdään perusteellisten taustatöiden, "kuivaharjoittelemalla" loogiseksi hiotun käsikirjoituksen, katseiden, käsimerkkien ja yhteisen rytmittäjän voimalla. Silti eniten merkitsee luottamus.

"Vaikka tipahtaisin kartalta, tiedän, että Annika pystyisi pelastamaan. Tai kun palautetta ja vääntöä tulee, tiedän, että seisomme rinta rinnan ratkaisujemme takana", Liimatainen sanoo.

Yhteisen ohjelman, journalismin ja työprosessin keskeisiä tavoitteita on, ettei kriittinen kommentointi jäisi pelkäksi länkytykseksi vaan sitä seuraisi ehdotus paremmasta ratkaisusta.

"Jos sitä ei pysty toiselle heti tuomaan, se tuodaan viimeistään kahvikupin tai Pepsi Maxin jälkeen", Liimatainen sanoo.

DAMSTRÖM KEHUU Liimataisen kykyä erottaa nopeasti "asioiden pihvi" ja Liimatainen sanoo, että kun hänellä alkaa mopo sutia samassa paikassa, Damströmin päästä putkahtelee edelleen ideoita.

Vuorovedolla työpari selviytyy myös palautteesta, joka oli etenkin *Turvallisuus-illan* jälkeen kitkerää. Usein palautteen miettiminen lopulta vahvistaa uskoa omiin journalistisiin valintoihin, mutta ihmiseen toimittajassa se sattuu.

"Jos meistä toisen usko horjuu, onneksi toisella on yleensä parempi hetki. Jos toiselta meinaa kärehtää somessa hihat, toinen pystyy yleensä näkemään metsän puilta ja käskee lopettamaan", Damström sanoo. ●

A2-ILTA 12. SYYSKUU. 2016

Framtidsblick. Glöm betalmurar och separata appar och andra gammalmodiga lösningar. Lösningen finns redan här, säger entreprenören Ben Fernström.

Så ska tidningarna få volym

MAGNUS LONDEN, TEXT • KARL VILHJÄLMSSON, FOTO

Ska man tro den här mannen är Svensk-finlands tidningskris redan löst.

”Fascismen i Finland var och förblir utbredd”.

”Integration på svenska: så mycket mer än språk”.

”Kål odlas ekologiskt i Savolax”.

Jag har knappt hamrat in bokstäverna s-k-r-i-t-f-l-y.-f-i på mitt tangentbord innan ovanstående rubriker dyker upp på skärmen. Det är rubriker och texter från *Ny Tid* till *Trädgårds nytt*, från *Finsk tidskrift* till *Martha* – och nitton andra finlands-svenska tidskrifter – och allt detta finns på Skriftly.

... ”Skriftly”, seriously? Vad är det?

För att uttrycka det enkelt: Skriftly är de finlandssvenska tidskrifternas Spotify.

Mycket har sagts om framgångs-sagan Spotify och dess rikssvenska

grundare. Så när jag slår mig ner med **Ben Fernström** på en sobert men stiltigt inredd reklambyrå i centrala Helsingfors – stora fönster på gatunivå – kunde man kanske tänka sig de stora gesternas man. Det där snacket om världserövring.

Men där sitter finlandssvenske Fernström, 44 år gammal, och presenterar lugnt och sakligt, ja, reflekterande, det som han ser som framtiden, den enda möjliga, för journalistiken.

”Det är för sent för enskilda tidningshus att göra egna tekniska lösningar och appar. Det tåget har redan gått. Människan blir allt slöare, förut orkade vi gå efter vatten till brunnen, men den tiden är förbi.”

Han beskriver medieverklighe-ten han ser omkring sig: Tidnings-

hus som drar i nödbromsarna, någon som försöker skapa en betalmur tio år för sent, en annan som lanserar en nyhetsapp – men det är lönlöst. Loppet är kört, säger han.

Och lösningen?

”Allt ska finnas på ett ställe.”

Tänk alltså Spotify och Netflix – för finlandssvensk journalistik.

Alternativet är, tillägger han, att vi ger upp och accepterar att Facebook vann och vi nöjer oss med att klicka på de länkar våra vänner delar.

Men den vägen vill inte Fernström gå. Så det är där hans skapelse Skriftly kommer in. För 4,99 euro i månaden får användaren tillgång till alla artiklar i 23 finlandssvenska tidskrifter. Allt är

sökbart och katalogiserat och taggat, men i framtiden ska det enligt Fernströms vision också vara möjligt att följa en begränsad geografisk plats, ett fenomen eller en specifik skribent, att skapa ett flöde kring det som intresserar.

ATT SVENSKFINLAND är begåvat med en häpnadsväckande flora av tidskrifter är ingen nyhet men för den som bläddrar bland Skriftly's utbud är det ändå slående vilken diversitet som erbjuds. Jag letar på ord som #anarkism och får en artikel om **George Orwell**. Jag letar på #självkörande bilar och får en artikel om artificiell intelligens i Asien. Och så vidare.

Men hur kom vi hit?

Allt började då Fernströms byrå producerade Konstsamfundets tidning *Konstsam*. Han noterade i det sammanhanget inifrån att KSF Media försökte på den ena och den andra digitala lösningen, utan att någonting riktigt fungerade. Så han började grubbla på hur de finlandssvenska tidningarnas situation kunde lösas och fick en idé. Han tog kontakt, bokade möten, tiden gick, men det var svårt att få mediecheferna runtom Svenskfinland med. Alla hade ju sin egen vision.

"Så en dag hösten 2014 ringde jag till KSF Medias VD **Barbro Teir** och sa att jag istället bygger det här själv".

Sagt och gjort. Han fick sammanlagt 46 000 euro av Svenska kulturfonden och Konstsamfundet för att skapa systemet.

"Villkoret för stödet var att jag måste förbinda mig vid att vi inte dyker upp år efter år för att hålla verksamheten i gång. Projektet ska bära sig självt."

I samma veva träffade han tidskriftsentusiasten **Thomas Rosenberg**, de arrangerade att möte för redaktörer från tio tidskrifter och ställde frågan: vad behöver ni?

"Svaret löd: finansiering, spridning, digitalisering"

Och ur det föddes Skriftly. Snabbt växte tio tidskrifter till dagens 23 och antalet skribenter till omkring fyrahundra. Och enligt Fernström är det helt realistiskt att få med ytterligare fyrtio tidskrifter. Någon kanske tänker att finlandssvenska tidskrifter är något smått,

men Fernström talar entusiastiskt ur ett helt annat perspektiv:

"De finlandssvenska tidskrifterna är egentligen fem gånger större än den finlandssvenska dagspressen. Det finns cirka hundra tidskrifter som har sammanlagt fyrahundratusen prenumeranter plus hundratusen för *Kyrkpressen*."

Tjänsten lanserades vid Helsingfors bokmässan i fjol och kom online i februari i år. Och hur många betalande prenumeranter finns det i dag, ett halvt år senare?

"En handfull", säger Fernström utan att blinka.

Hjulen snurrar långsamt, säger han, att få läsare att byta vanor är svårare än man skulle tro, men om incitamentet finns ändrar man sitt beteende. Skriftly ska bli tillräckligt bra, erbjuda mera, och då kommer läsarna och därmed betalarna och därmed volymen, förklarar Fernström.

Hans målsättning är därför att få med de finlandssvenska dagstidningarna och kanske också finska tidskrifter i systemet, så att "allt" verkligen skulle finnas inom samma tjänst. Och så ska man satsa på skribenterna, så att de upplever att

de syns och får nya frilansuppdrag via tjänsten.

SJÄLV JOBBAR Fernström omkring åttio procent av sin tid med Skriftly. Någon business är det definitivt inte frågan om, inte än i alla fall, men Fernström verkar inte bekymrad:

"Jag är inte överhuvudtaget intresserad av att maxa fyrken, jag är lika ointresserad av det som av att hindra invandrare att komma in i Finland. Men jag tror jag vet hur vi löser Svenskfinlands tidsningsdilemma."

Så nu sitter vi här ett stenkast från Tennispalatsets monsterbiografer och begrundar att folk okritiskt betalar 14,95 euro för en biobiljett men samtidigt kan få gånghud av att betala 4,99 euro för att läsa 23 tidskrifter i en månad.

"Så är det. Journalistik är i dag bara en liten fåra i den enorma upplevelsefloden som alla kan njuta av. Så för att journalistiken ska överleva måste vi acceptera att tiderna har förändrats, folk är inte längre villiga att betala 400 euro i förväg för att någon ska göra journalistik för dem." ●

Hur fördelas intäkterna?

70 procent till tidningarna,

30 procent till Skriftly.

BEN FERNSTRÖM

● Född 1972.

● Uppväxten i Senegal, föräldrarna var missionärer, familjen flyttade till Helsingfors när Fernström var 13 år.

● Grundare och ägare av reklambyrå Paradigm som har fyra anställda.

● Tidigare jobbat som grafiker på Kyrkpressen och reklambyrå Grey.

● Motto: "Alla människor har sin story. Berättelserna i världen tar aldrig slut."

SAGT OM SKRIFTLY

"Nya lösningar behövs och Skriftly är ett försök att svara på detta. Med mera effektiv marknadsföring har sajten alla möjligheter att växa till sig och bli en stark och lönsam aktör. Skriftly innebär visserligen mera arbete för redaktionen, men nu har man vässat verktygen och det går fortare att lägga in både texter och bilder."

Mikaela Groop, redaktionschef, Tidningen Martha

"Skriftly är ett historiskt och gränsöverskridande poolande av resurser. Vi gick med eftersom vi experimenterar med nya kanaler för att skapa synlighet hos en bredare läskrets. Att utveckla och upprätthålla egna, fungerande digitala publikations-, distributions- och betalkanaler är dessutom arbetsdrygt och kapitalintensivt."

Torsten Fagerholm, chefredaktör, Affärsmagasinet Forum

LINA LAURENT • lina.laurent@vintermedia.fi SKRIBENTEN ÄR FRILANSJOURNALIST FRÅN HELSINGFORS OCH KURU.

När föräldrar blir upprörda

Pappan är upprörd. Under de senaste åren har han bitit ihop tänderna när dottern offentligt sjungit sånger han ogillat. Sångerna har haft titlar som *Soita mua* (på svenska ungefär *Spela på mig*) och *Että mitähän vittua*, (Vad fittan). En kostnär har rätt till sin tolkning och det hjälps inte om en ung målgrupp omfamnar låtarna, har pappan tänkt.

Nu har pappan ändå fått nog. Artisten som sjungit de ovan nämnda sångerna och som är hans sjuåriga dotters idol har publicerat en ny musikvideo, *Vahinko* (*Misstag*). Pappan tycker att sången handlar om sex, han konstaterar att många av de som medverkar i videon är barn och fäster uppmärksamhet vid att tonårstjejerna är sminkade. Videon flörtar med pedofili tycker pappan. I en bisats nämner han att det också syns några killar på videon och att alla inte är barn men det är oväsentligt. Problemet är, enligt pappan, att unga fans uppträder på en kommersiell video som handlar om sex.

Pappan ringer musikbolaget som lagt ut videon på webben. När bolagets representant ber honom återkomma med sina frågor per e-post funderar pappan om det är ett sätt för bola-

get att försöka slingra sig ur frågorna och förminska sitt eget ansvar, "så där som Sannfinländarna brukar göra när de argumenterar med journalister".

Medan pappan väntar på svar diskuterar han musikvideon med sina barn. Det dröjer ändå inte länge förrän musikbolaget reagerar. Några timmar senare är den officiella videon borttagen från webben (kopior finns fortfarande kvar) och när pappan ringer upp musikbolagets representant ber denna om ursäkt för det skedda.

Den upprörda pappan tackar.

”Tidningen skapade en skandal – löste den och avslutade för sin del diskussionen.

NU RÅKADE den upprörda pappan vara kulturredaktör på landets största tidning *Helsingin Sanomat*, en inramning som gett telefonsamtalen och e-postmeddelandet en helt särskild tyngd. Mindre än 24 timmar efter att pappan ringt sitt samtal är videon stoppad. För att ge ytterligare pondus åt redaktörens agerande publicerar *Helsingin Sanomat* också en krönika av pappans kollega och en intervju

med två experter som kritiserar videon. I en separat artikel riktas för första gången kritik mot kulturredaktören och mot musikbolaget som drog bort videon. En erfaren artist säger att reaktionerna är ett exempel på hur medelålders män försöker överbeskydda tjejer.

Kontentan? Tidningen skapade en skandal – löste den och avslutade för sin del diskussionen.

Och här någonstans kryper frågorna fram. Varför intervjuades varken artisten själv eller unga människor som lyssnar på hennes musik? Hur skulle musikbolaget ha reagerat om det varit vilken pappa som helst som ringt dem? Varför försvarade de inte sin artist? Varför saknades en större kontext i *Helsingin Sanomats* rapportering? En kontext som skulle ha öppnat för en djupare diskussion om genusfrågor, musik och lyrik och om sexualitet, föräldrar, barn och kommersiella syften.

Visserligen fördes en nyanserad och mångfacetterad diskussion, men inte i *Helsingin Sanomat*. Den diskussionen fördes i bloggar, på sociala medier och kring middagsbord. Det är egentligen inte så märkvärdigt. Att som journalist eller tidning reflektera kring den egna rollen i ett händelseförlopp där man varit delaktig är inte alltid lätt men det är nödvändigt, särskilt om man är störst.

NYA VEGA SJÖSÄTTS

Inför sommarpausen tackade flera programledare i Radio Vega sina lyssnare för den gångna tiden och ingav endast små förhoppningar om att deras program skulle fortsätta till hösten. Nu när nya Yle Vega har premiär är det flera av de populära programmen som trots allt fortsätter, däribland *Familjeliv*, *Fritt fram*, *Kaffe-kvarnen* och *Kvanthopp*.

"Det såg dåligt ut en tid, men jag är glad att vi får fortsätta göra vetenskapsinslag under samma namn som vi byggt upp under tio år", säger *Kvanthopp*s programledare **Marcus Rosenlund**.

Vetenskap får ungefär lika mycket sändningstid som tidigare. Ett bandat *Kvanthopp* på en timme kommer att sändas på söndagar och dessutom kommer Rosenlund att göra vetenskapsnyheter för flödet under vardagarna.

"Jag ser fram emot att hoppa in i direktsändningar. Det ger ännu bättre möjligheter att nå ut med vetenskapsnyheter."

Johan Svenlin

LÄCKA ELLER LOBBNING?

En massiv slakt av lokaltidningar kan drabba Sverige under 2017. Tre av fyra journalister kommer att sägas upp inom mediekoncernen Mittmedia, som ger ut 28 dagstidningar i Sverige. Den hotbilden, eller plan B som Mittmedias styrelse kallat den på ett internt möte, läckte ut till *Dagens Nyheter* och gav mediebranschen och kulturminister **Alice Bah Kuhnke** en kollektiv skrämselhicka.

Det finns dock en plan A som kan verkställas om staten visar lite god vilja. Mittmedias styrelseordförande **Jan Friedman** var snabb att skriva ett öppet brev till kulturministern, där han pekade ut fyra statliga insatser som kunde rädda lokalpressen i Sverige. Mindre konkurrens från public service-bolagen, högre presstöd, lägre tryckerimoms och slopad reklamskatt skulle enligt Friedman göra susen.

I debatten ses läckan och det öppna brevet som ett skamlöst försök från Mittmedia att sko sig på statliga stöd, likt varvsindustrin på 1970-talet och banksektorn på 1990-talet.

Johan Svenlin

Kuva liittyy aina asiaan

MARJA HONKONEN, TEKSTI • ANNA-KAISA JORMANAINEN, KUVITUS

Kuvakantelun perusteena on usein yksityisyyden suoja. Pelkistä kuvista kannellaan vain harvoin.

Kaksi pölyn peittämää, veristä naista lentokentän penkillä. Toinen puhuu puheliimeen, toinen katsoo kameraan. Kuva Bryselin terrori-iskuista levisi välittömästi maailmalle. Mutta oliko se liian raaka?

Julkisen sanan neuvosto käsitteli *Helsingin Sanomien* ja monen muun julkaisemaa uhrikuvaa kesäkuussa. Kuvasta kannelleen mukaan julkaisijan olisi pitänyt harkita tarkemmin kuvan ottamisen etiikkaa. Hän piti kuvaa yleisön tiedonsaannin kannalta tarpeettoman yksityiskohtaisena. Kantelun perusteena olivat myös uhrien hienotunteinen kohtelu (JO 28) ja yksityisyyden suoja (JO 27).

”Tunnistettavia henkilöitä emme julkaise irrallisissa yhteyksissä.

Tuire Punkki, Savon Sanomien kuvatoimituksen esimies

Jälkimmäistä kohtaa neuvosto ei käsitellyt, koska siltä osin käsittelemään ei saatu asianomistajien suostumusta. Neuvoston mukaan uutiskuvalla oli yhteiskunnallista merkitystä, ja se antoi *Helsingin Sanomille* vapauttavan.

Kuva on ainoa syy kantelulle har-

voin. JSN on vuosina 2013–2016 ratkaissut vain parikymmentä kantelua, jossa valokuva, liikkuva kuva tai pilakuva on ollut tärkeässä roolissa.

Syy on puheenjohtaja **Elina Grundströmin** mukaan yksinkertainen: tekstiä julkaistaan usein ilman kuvia, mutta kuvia harvoin ilman tekstejä.

”Lisäksi kuvat ovat moniselitteisempiä kuin tekstit, joten niistä on vaikeampi osoittaa esimerkiksi yksittäistä asiavirhettä”, hän sanoo.

Kaikki *Journalistin ohjeet* koskevat myös kuvia. Erikseen niistä puhutaan neljässä ohjeessa.

Ohje 11 muistuttaa, ettei kuvia saa käyttää harhaanjohtavasti. Loput kolme, ohjeet 27, 29 ja 31 käsittelevät yksityisen ja julkisen suhdetta. Julkisella paikalla saa kuvata ilman lupaa, mutta yksityiselämän suoja on otettava huomioon.

Eniten neuvoston käsittelyyn tulee yksityisyyden suojaan perustuvia kuvakanteluita.

KUVAN OTTAMINEN ja sen julkaisu ovat kaksi eri päätöstä. Järkyttävän uutiskuvan kohdalla tarvitaan tiukkaa harkintaa, etenkin kun moni kuva tulee julki nopeasti sosiaalisessa mediassa.

Ilta-Sanomien kuvatoimituksesta vastaava uutispäällikkö **Sanna Mattila** kertoo, että julkaisupäätös tehdään esimiestasolla eikä siihen vaikuta kuvien leviäminen muualla.

Samoin toimitaan *Savon Sanomissa*, kertoo kuvatoimituksen esimies **Tuire Punkki**. Kuvavalintoja arvioivat tapauksesta riippuen kuvatoimituksen esimiehen ohella uutis-

JO11: Yleisön on voitava erottaa tosiasiat mielipiteistä ja sepitteellisestä aineistosta. Myöskään kuvaa tai ääntä ei saa käyttää harhaanjohtavasti.

JO27: Yksityiselämään kuuluvia erityisen arkaluonteisia seikkoja voi julkaista vain asianomaisen suostumuksella tai jos niillä on poikkeuksellista yhteiskunnallista merkitystä. Yksityiselämän suoja on otettava huomioon myös kuvia käytettäessä.

tuottaja ja uutispäällikkö.

”Jos kuva herättää pienintäkään epävarmuutta, julkaisupäätös varmistetaan päätoimittajalta.”

Tarkkana pitää olla myös arkistojen ja kuvituskuvien käytössä. *Östnyland* sai neuvostolta huhtikuussa langettavan jutusta, jossa kantelija leimattiin arkistokuvan perusteella sosiaalisessa mediassa rasistiksi.

Arabiankielisten yksityisaluekyltten valmistajasta kertovassa verkkojutussa oli kuvituksena arkistokuva rasistisen yhteisön julisteesta. Kuvatekstissä kerrottiin, ettei kuva liity tapahtumiin. Kuva myös vaihdettiin tuoreeseen samana päivänä. Virheen korjaamisesta ei kuitenkaan kerrottu.

Mattilan mukaan *Ilta-Sanomissa* varmistetaan kuvaa otettaessa, että

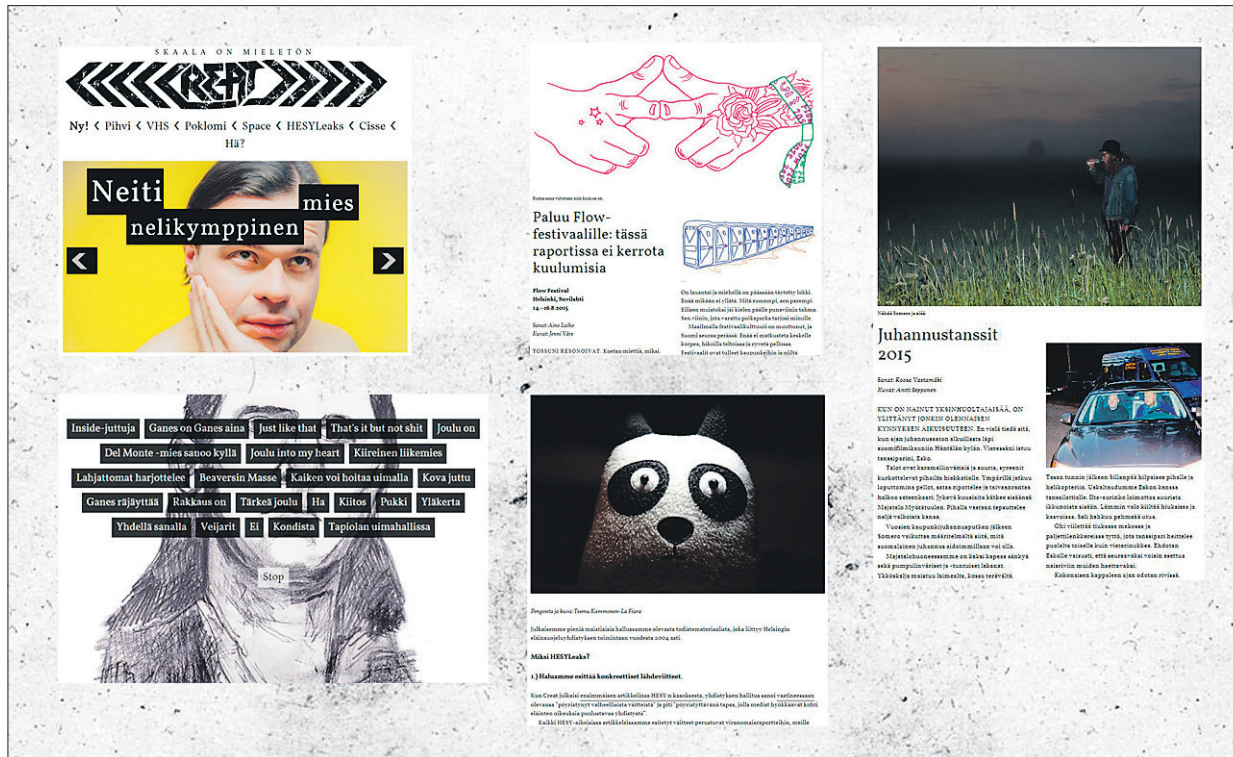
kuvattavat tietävät missä yhteydessä kuvia käytetään, vaikka kyseessä olisikin kuvituskuva. Usein kuvituskäyttöön valitaan ulkomainen, kuvatoimiston jakelema juuri tietyn aiheen kuvittamiseen tarkoitettu kuva.

Punkin mukaan erityistä varovaisuutta käytetään alaikäisiä koskevien arkistokuvien julkaisussa. Ohjenuorana *Savon Sanomissa* on, ettei arkistokuvaa käytetä irrallaan asiayhteydestä tai harhaanjohtavasti.

”Tunnistettavia henkilöitä emme julkaise irrallisissa yhteyksissä.” ●

● TÄLLÄ PALSTALLA JOURNALISTI KÄSITTELEE JOURNALISTIN OHJEITA, JOTKA OVAT AJANKOHTAISIA TAI MUUTEN KIINNOSTAVIA.

anna hyvän kiertää

Kurkistusreikä. Creat.fi:n vastaava toimittaja Janne Flinckilä luonnehtii sivustoa ”kurkistusreikäsi jälkiteolliseen rasvamonttuun”, jossa sen ympärille perustettu osuuskunta paiskoo vaihtelevia duunejaan. Creatin konkreettisin olomuoto on Helsingin Albertinkadulla sijaitseva Creat Space -näyttelytila.

JANNE FLINCKILÄ, 38

- Creat.fi-sivuston vastaava toimittaja, freelancetoimittaja, mediakonsultti.
- Työkennellyt aiemmin Rumban toimituspäällikönä ja verkkotuottajana sekä Ylioppilaslehden toimitussihteerinä.
- Kirjoittanut kirjan Rautaiset rakastajat – Matkani Erika Eiffelin maailmaan (Like, 2012) ja toimittanut kirjan Tee tulevaisuus! – pk-yrityksen ennakointiopas (Diges ry, 2014).

● TÄLLÄ PALSTALLA JOURNALISTI PYYTÄÄ ILMIAANTAMAAN LOISTAVIA ALAN TUOTOKSIA. VIESTIÄ VIE SEURAAVAKSI ETEENPÄIN SE, JONKA TYÖ ESITELLÄÄN PALSTALLA.

Intohimojen alusta

NINA ERHO, TEKSTI • CREAT.FI, KUVAT

RIKARD LASSENIUKSEN VALINTA

Graafikko ja tuottaja **Rikard Lassenius** valitsi esiteltäväksi verkkomedia *Creat.fi*:n.

”Creat on anarkistisuudessaan tosi kiinnostava ja fressi ja maistuu oikealta elämältä. Jutut on tehty vimpan päälle hyvin (tai huonosti), ja ote on aina just eikä vähän sinne päin. Mennään täysillä, vaikka sitten metsään. Jo menun otsikot ”ny!, pihvi, vhs, cisse, hä?...” kertovat, missä mennään.

Koska vietin varhaisnuoruuteni Hurriganesin seurassa, Cisse-osio on ylitse muiden. Mieleen ovat jääneet myös hypetyksen ohittava *Paluu Flow-festivaalille*, tutkiva *Hesyleaks* ja maalle matkaava *Juhannustanssit*, jonka tarinaa kuvat hienosti tukevat.”

Minä ja joukko alan tekijöitä perustimme sivuston julkaisualustaksi ideoille, joille mediakentän lokerot tuntuivat liian ahtailta. Emme ajatelleet tiukasti konseptia tai ansaintalogiikkaa vaan sitä, että kerätään hyvä porukka tekemään sitä, mihin on intohimoa”, sanoo *Creat.fi*:n vastaava toimittaja **Janne Flinckilä**.

”Sivusto avattiin jouluaattona 2014. Saman vuoden Magazine Symposiumissa oli puhetta blogiyhteisö *Lilystä*, jonne voi tulla kuin ystävien turvalliseseen seuraan. Ajattelimme tehdä päinvastoin eli paikan, jonne tullessa enemminkin vähän pelottaa, mitä siellä nyt on.

Creat.fi:n ääni ja tyyli syntyvät sen tekijäporukan hengailusta yhdessä, toki myös editoidessa. Koska emme ole mistään riippuvaisia, itseään ei tarvitse pidätellä, ja mukaan mahtuu kaikki, mikä ei riko humaaneja arvoja. Mottomme kuuluukin ”Skaala on mieletön”.

Skaalan yhdessä päässä on *Cisse*-soundboard, josta voi kuunnella sitaatteja legedaarisesta *Cisse Häkkisen* haastattelusta. Idea saatiin yhtenä päivänä ja homma oli valmis seuraavana päivänä. Ei tarvittu Power Pointia eikä palaveripullia.

Toista päätä on vaikka **Teemu Kammosen** *Hesyleaks*. Kun julkaisimme ensimmäisen tutkivan jutun Helsingin eläinsuojeluyhdistyksen sotkuista, Kammonen sai paljon yhteydenottoja. Kun yhdistys syytti meitä propagandasta, päätimme julkaista koko materiaalin ja antaa lukijoiden itse arvioida.

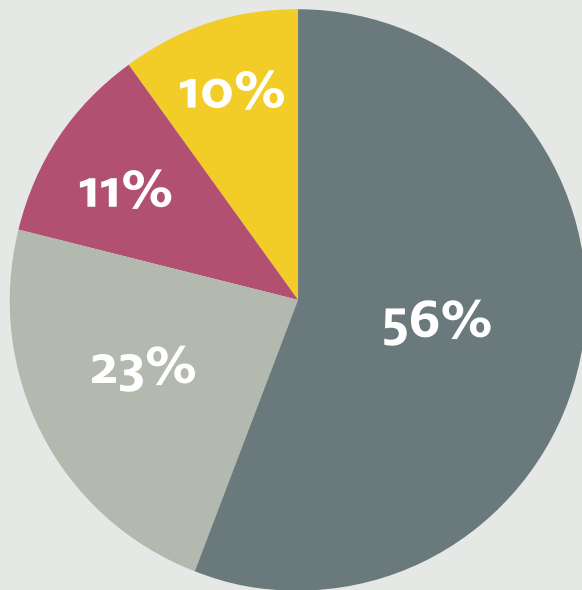
Meiltä on usein kysytty, kuka teitä rahoittaa. Kysymys on sikäli hauska, että sivuston ylläpito ei maksanut juuri mitään ennen kuin perustimme sen oheen näyttely- ja työtilan. Varsinkin, kun tekijät olivat paljolti vapaaehtoisia.

Jossain vaiheessa ansaintalogiikan pitää kuitenkin löytyä, koska kukaan ei jaksa loputtomiin innostua talkoista. Osaltaan ongelmaa ratkovat jo viestintä- ja tapahtumaprojektit, joita perustamamme kolmen jäsenen hallinnoima osuuskunta kymmenine tekijöineen konseptoi ja toteuttaa.

Uskon, että sisältö imee rahan luokseen: kun saamme tarpeeksi sitoutuneita kävijöitä ja faneja, sivustokin alkaa tuottaa. Vuodet media-alalla ovat opettaneet, että se, mistä asiakkaat tekijöille maksavat, ovat ideat, verkostot ja sisäänpääsy ihmisten maailmaan.”

Jos saisit valita, miten työskentelisit mieluiten?

! Ota kantaa: journalisti.fi

n=214

- Vakituksessa työsuhteessa
- Freelancerina/yrittäjänä
- Tarvittaessa töihin tulevana
- Vuokratyöyrityksen palkkalistoilla

Vakituinen työ houkuttaa

Journalistin Barometrissä kysyttiin eri työskentelymuotojen mielekkyydestä. Vaihtoehtoina olivat työskentely vakituksessa työsuhteessa, freelancerina, tarvittaessa töihin tulevana tai vuokratyöyrityksen palkkalistoilla.

Vastaajien selvä enemmistö haluaa vakituisen työpaikan. Journalistiliiton työehto-asiainmies **Tytti Oras** sanoo, että syy vakituisen työn suosio on yksinkertainen.

"Ihminen yleensä haluaa varmistaa sen, että pystyy asumaan ja ostamaan ruokaa ensi kuussakin. Vakituiseen työsuhteeseen liittyy ainakin mahdollisuus siihen."

Oras muistuttaa, että myös paikkojen ja asioiden pysyvyydestä on työssä hyötyä.

"Ihmisen muisti toimii tutkitusti paremmin, jos sitä ei kuormiteta jatkuvasti vaihtuvan työpaikan kahvinkeitin tai vessan etsimisellä."

Kyselyyn vastanneiden mukaan freelancerina tai yrittäjänä työskentely miellyttää toiseksi eniten. Huonoimpina vaihtoehtoina vastaajat pitivät tarvittaessa töihin tulemista tai vuokratyöyrityksen palveluksessa työskentelyä.

"Vuokratyö koetaan epävarmaksi, eikä siihen sisälly esimerkiksi yrittäjyyteen liittyvää, myönteisenä tekijänä pidettyä itsenäisyyttä", Oras sanoo.

Manu Marttinen

VASTAA BAROMETRIIN: JOURNALISTI.FI

VESA HEIKKINEN vesa.pekka.heikkinen@luukku.com
KIRJOITTAJA ON SUOMEN KIELEN DOSENTTI JA TIETOKIRJAILIJA.

Pilkun paino

” Trivia Crack saatavilla Androidilla ja iOSille. Ilmainen, mainokseton versio 3,29 euroa.”

Meinas taas mennä aamutomaatti väärään kurkkuun *Hesaria* lukiessa. Onko 3,29 euroa uusi ilmainen?

En yleensä nipota pilkkusäännöistä. Mutta tapaukset, joissa pilkun kummallinen käyttö aiheuttaa väärinymmärryksiä, ovat nillittämisen väärtejä.

Tiedättehän: Armoa, ei Siperiaan. Armoa ei, Siperiaan.

Tai: Siivoa mies, saat seksiä. Siivoa, mies, saat seksiä.

Taikka tämä: Tule syömään, isoäiti! Tule syömään isoäiti!

Armahtiko keisari vai opettiko Siperia? Kuka sitä seksiä oikein saa ja miten? Ken söi, ken tuli syödyksi?

Hyviä esimerkkejä pilkun painoarvosta on **Raija Lehtisen** *Kielikelloon* 3/2008 kirjoittamassa jutussa. Pilkun puuttuminen saattaa saatella tulkinnat tureikkoon: "Perusteluiden mukaan määrärahaajärjestelmä mahdollistaa itsenäisen[,] maakunnan erityistarpeet huomioivan talouspolitiikan." Onko itsenäinen maakunta vai talouspolitiikka?

Välimerkivalinnalla voi toden totta olla vaikutusta merkitykseen, kuten kielitoimistonohje-pankki.fi valistaa: "Hän kertoi toisen, hauskan vitsin." (Edellinen vitsi ei ollut hauska.) "Hän kertoi toisen hauskan vitsin." (Edellinenkin vitsi oli hauska.) Joissakin tilanteissa syntyy lähinnä painotusero: *ihanat, pehmeät unisukat* on oikeastaan sama asia kuin *ihanat pehmeät unisukat*.

Trivia Crackin tapauksessa tarkoitus oli tietysti kertoa, että ilmaisessa versiossa on mainoksia ja että mainokseton versio maksaa 3,29. Yksiselitteisempi välimerkki olisi ollut piste: "Ilmainen. Mainokseton versio 3,29 euroa."

Piste ja pilkku, nuo pikkuapulaistemme. Ajatusten rytmittäjät. Se voisi olla seuraavan, hyvän kolumnin aihe. Ei vaan: seuraavan hyvän kolumnin aihe.

uusiin tehtäviin

KUKA?

Yhteiskuntatieteiden ja filosofian maisteri **Anna Leppävuori**, 27, aloitti elokuussa Julkisen sanan neuvoston valmistelevana sihteerinä. Aiemmin hän on työskennellyt *Kalevassa*, Suomen Tietotoimistossa, Ylen aluetoimituksissa ja *Nurmijärven Uutisissa* toimittajana ja toimitussihteerinä. Lisäksi hän on toiminut tiedottajana Raha-auto-maattiyhdistyksessä. Leppävuoren gradut käsittelevät mediaeettisiä kysymyksiä.

Laadun puolesta

Mikä JSN:ssä houkutteli?

JSN:n tärkeä työ kiinnostaa. Itsesääntely on olen-nainen osa mediaetiikan toteutumista ja siitä huolehtimista, että journalismi on jatkossakin laadukasta.

Millaista on laadukas journalismi?

Se pyrkii kuvaamaan maailmaa sellaisena kuin se on mutta ei tee totuuden kertomisen varjolla mitä huvittaa. Se on yleisölle tehtyä ja ymmärrettävää.

Miltä tuntuu siirtyä toimittajasta ”virkamieheksi”?

Minulla on aina ollut paljon omia juttuaiheita ja pitää miettiä, mitä niille nyt tehdään. Toisaalta työt jatkuvat journalismin parissa.

Miten JSN:n linjauksiin on suhtauduttu toimituksissa, joissa olet työskennellyt?

Kyllä JSN:ää kunnioitetaan ja uskon, että toimituksilla on aito pyrkimys noudattaa *Journalistin ohjeita*. Se ei tule vain ulkoa vaan on myös itsekunnioitusta ja journalistisen työn kunnioitusta.

Mikä on JSN:n rooli media-kentässä?

Vaikka *Journalistin ohjeet*

ovat selvät, ne vaativat usein tulkintaa. JSN miettii asioita, joita ei arjen toimitustyössä aina pystytty miettimään. JSN luo käsitystä siitä, miten journalistin pitää toimia.

”JSN luo käsitystä siitä, miten journalistin pitää toimia.”

Mikä on Suomen pahin mediaeettinen ongelma?

Asioita tehdään toimituksissa huonommin kuin pystyttäisiin tekemään, usein kiireen takia. Olen myös miettinyt haastateltavan asemaa. Moneen välineeseen tekevällä toimittajalla on suuri vastuu selittää, mihin kaikkialle juttu voi tulla.

Miten suhtaudut JSN:n päätösten jälkipuintiin?

Keskustelu on luonnollista, koska asiat eivät ole helppoja. Se osoittaa, että päätöksillä on merkitystä ja niitä luetaan.

Neuvostossakin keskustellaan kiivaasti. Vahvuutesi keskusteluissa?

Päätökset pitää valmistella

huolella ja puntaroida eri argumentteja. Koska asiat eivät ole helppoja, eri näkökannat ymmärtää. Tarvittaessa osaan kuitenkin olla tiukka.

Kanteluiden määrä kasvaa. Mistä se kertoo?

Ihmiset ovat mediakriittisiä, ja median murroksessa tulee vastaan uudenlaisia asioita.

Miten työkuormasta selvi-tään?

On kieltämättä vaikea kysymys, miten vähät resurs-sit suunnataan tärkeimpään työssä, jossa mitään ei voi tehdä vasemmalla kädellä.

Kerrot Twitterissä, että sinua kiinnostaa orangit. Miksi?

Suuret ihmisapinat ovat kiehtovan älykkäitä ja muis-tuttavat käsittämättömällä tavalla ihmisiä. To do -listal-lani on käydä katsomassa niitä luonnossa.

Olet miekkailut SM-tasolla. Vieläkö miekkaillet?

Siitä ei voi luopua, mutta viime aikoina olen harjoitel-lut aika vähän. Laji on henki-sesti vaativa. On vaihteeksi tuntunut hyvältä tehdä va-paa-aikana jotain muuta.

Nina Erho

SATTUU TAPAHTUU

Kenen kellot soivat?

Kello oli ehkä kolme yöllä, kun heräsin palopillin viheliäiseen ulvahuukseen. Silloin oli tapana, että kirkonkylällä asuvat paikallislehden toimittajat lähtivät aina liikkeelle, kun palolaitoksen pilli soi.

Singahdin ylös ja soitin aluehälytyskeskukseen: rakennus tulella. Hynttyyt ylle, kamera kainaloon ja liikkeelle.

Kaasuttelin Ladallani kohti palopaikkaa, joka oli noin kymmenen kilometrin päässä. Valtatien varrelta näin, että liekit löivätkin jo korkealle. Savusauna oli syttynyt kovan lämmityksen jälkeen.

Palokunta oli jo sammutuksen loppuvaiheessa, kun otin pari kuvaa. Päätin, että haastattelen palomiehiä paremmalla ajalla.

Hurautin haukotellen kotiin. Ehtisi vielä pari tuntia nukkua ennen aamunkoitoa. Mutta juuri kun sain pääni tyynyyn, palopilli pärähti uudelleen soimaan.

Sama uusiksi: ylös, vaatetta ylle ja soitto hälytyskeskukseen. Ja taas rakennuspallo.

Ajoin palopaikalle ja näin tutut rauniot. Nyt vastaan asteli hyvin äkäisiä palomiehiä, koko lähitienoo kaikui ärräpäistä. Hälytys koski samaa savusaunaa.

Ohiajaja oli huomannut tulenlieskat ja soittanut hätäkeskukseen tietämättä, että tilanne oli jo hallinnassa. Käynnissä oli ollut saunan hallittu loppupoltto, jota talonväki vahti silmä kovana.

Eipä siinä mitään. Ainakin kuvia tuli otettua niin paljon, että niitä olisi riittänyt isompaankin reportaasiin.

Aamunkajo alkoi jo näkyä, kun köröttelin takaisin kotiin. Kello oli jo melkein kuusi. Ehdin nukkua vajaan tunnin kun taas soi – tällä kertaa herätyskello. Uusi työpäivä oli alkamassa.

Päivi Laitinen

KIRJOITAJA ON MIILU-PAIKALLISLEHDEN PÄÄTOIMITTAJA.

KERRO MITÄ SINULLE ON SATTUNUT TYÖTÄ TEHDESSÄ. OTA YHTEYTTÄ TOIMITUKSEEN.

Suunnittelu ja toteutus. Jukka Vuorio iloitsee työnantajan luottamuksesta, joka sallii hänen suunnitella ja toteuttaa Nappi-lehden numeroiden sisällön pitkälti itsenäisesti. Vuorion haastattelussa Helsingin erilaiset oppijat -yhdistyksen puheenjohtaja Heikki Turkka.

Monen lehden mies

NINA ERHO, TEKSTI • LAURA OJA, KUVA

Toimittaja Jukka Vuorio tykästyi silpputyöhön, kun sitä alkoi olla riittävästi.

Toimittaja **Jukka Vuorion** elokuun kalenterissa on *Helsingin Sanomien* deski-vuoroja ja juttukeikkoja sekä Kuulovammaisten Lasten Vanhempien Liiton julkaiseman *Nappi*-lehden keikkoja.

”Tekemistä tosiaan riittää, mutta haluan saada *Napin* työt hyvään vaiheeseen, jotta voin pitää syyskuussa pienen loman.”

Neljä kertaa vuodessa ilmestyvän *Napin* toimittaminen suo tyytyväi-

sen silpputyöläisen tarinaansa ker- tovalle Vuorion pohjatulon, joka sallii pelivaraa muussa. Muu tar- koittaa määräaikaisia töitä kuten kesätoimittajan töitä, ttt-töitä, osa- aikatoimia ja freelancetoimittajan töitä esimerkiksi *Helsingin Sanomille* ja *Seuralle*.

Jatkuva työyhteisön ja toimek- siantajan vaihtaminen ja epätietoi- suus tulevien töiden määrästä kuulostavat tutuilta mediatyön muutosta koskevasta ahdistunees- ta keskustelusta. Vuorion huomio on kuitenkin elämänmuodon hyvissä puolissa, eikä hän ole pit- kään aikaan hakenut vakipaikkoja.

”Töitä vaihdellessa oppii uutta. Silloin kun en ole säännöllisissä vuoroissa, voin venyttää aamua tai pitää vapaapäivän, jos haluan. Freelancerina voin ehdottaa jut- tuaihteita, joita erityisesti haluan tehdä.”

”Mutta toki tyytyväisyys vaatii, että töitä on toimeentulon kannal- ta riittävästi ja jos ei ole, on verkos- tot joista kysellä.”

Aiemmin Vuorionkaan tilanne ei ollut yhtä auvoisa. Aloittelevana freelancerina sai tosisiaan puskea itseään esiin saadakseen nimensä tutuksi alalla. Edelleen hän toi- mittaa omakustanteista *Viestin-*

nän Tulevaisuus- eli *ViTu*-lehteä, jota pitää ylimääräisenä käyntikortti- naan.

Työllistyminen vaatii myös tuu- ria. *Napin* työpaikkailmoituksen jakoi Haaga-Helian opiskelukaveri, ja haastattelussa pöydän toiselle puolelle sattui aiempi yhteistyö- kumppani. Hyötyä on ollut myös työkavereista, jotka ovat luottaneet niin, että työnäytteitä alkoi uran alkuvaiheessa syntyä.

”Esimerkiksi *Seurassa* pääsin aikanaan jo parin työssäoloviikon jälkeen tosit toimiin, kun toimitus- päällikkö tuli kysymään, ehtisitkö lähteä Chileen tänään.” ●

kolumni

Visuaalinen valehtelu

National Geographicin kansi vuodelta 1985 ja suoraan kohti katsova afgaanityttö. Yksi aikamme suurista ikonisista kuvista. Valokuvaajana legendaarinen **Steve McCurry**.

Valokuvamaailmaa kohautti loppukeväästä tieto, että eräs toinen valokuvaaja oli huomannut McCurryn näyttelyssä tökerön Photoshop-kloonauksen: elementti oli siirretty kuvassa paikasta toiseen sommittelun parantamiseksi.

Hyvin nopeasti kävi ilmi, että useissa muissakin McCurryn kuvissa vuosien varrelta oli jotain outoa. Kokonaisia ihmisiä tai muita häiritseviä elementtejä on poistettu kuvan parantamiseksi. Ilmeisesti osa hänen kuvistaan on lavastettuja.

KARI KUUKKA • kari@docimages.fi KIRJOITTAJA ON KUVAAJA, OPETTAJA JA MULTIMEDIATUOTTAJA.

”Kyse on yksinkertaisesti siitä, valehdellaanko katsojalle.

McCurry itse puolustautui lopulta kahdella argumentilla: a) virheiden takana oli hänen avustajansa ja b) hän näkee itsensä visuaalisena tarinankertojana, ei kuvajournalistina.

Kävi ilmi, että hän käyttää palkattomia harjoittelijoita, tyypillisesti kolmen kuukauden sopimuksella, Photoshop-taidot hakukriteereissä mainittuna.

Sitä saa, mitä tilaa.

Mitä sitten tarkoittaa se, että hän on nykyään ”visuaalinen tarinankertoja”? Kuvajournalismin maailmassa on vakiintuneita sääntöjä siitä, mitä kuvalle saa tehdä. Rajaus, värikorjailut, roskien poisto kenolta on sallittu, mutta ei juuri mikään muu. Ehdottomasti kiellettyä on elementtien poistaminen, siirtäminen tai lisääminen.

McCurryn mielestä nämä säännöt joustavat, koska ”hän ei koe

enää itseään kuvajournalistiksi”.

Kuitenkin, hän loi maineensa kuvajournalistina, hänet tunnetaan kuvajournalistina.

Katsojat mieltävät hänen kuvansa erään aikakauden historiaksi ja kuvat ovat osa koko kuvajournalismin historiaa.

Joka nyt osoittautuu fiktioksi.

Mielestäni olennaista kuvan etiikasta puhuttaessa eivät ole dogmaattiset säännöt siitä, mitä saa ja mitä ei saa tehdä, tai muuttuuko kuvan merkitys ”ratkaisevasti” vai ei.

Kyse on yksinkertaisesti siitä, valehdellaanko katsojalle. Vaikka vain pyrkien antamaan kuva itsestä todellisuutta suurempana kuvajana.

Kuvan koskemattomuus on meidän kaikkien uskottavuuden kannalta tärkeämpi kun kuvaajan – McCurryn tai kenenkään muunkaan – oman kunnianhimon, ahneuden tai turhamaisuuden ego-trippi.

Vakka-Suomen Sanomat on Vakka-Suomen Media Osuuskunnan julkaisema sitoutumaton aluelehti, joka ilmestyy kolme kertaa viikossa kahdeksan kunnan levikkialueella (Kustavi, Masku, Mynämäki, Naantali, Nousiainen, Taivassalo, Uusikaupunki, Vehmaa). Toimituksessa työskentelee kuusi henkilöä.

Haemme nyt lehden palvelukseen

TOIMITTAJAA

määräaikaiseen työsuhteeseen.

Työt alkavat 17.10.2016. Toivomme alan kokemusta sekä toimitus- ja taittojärjestelmien hallintaa. Toimittaja työskentelee myös toimitussihteerin sijaisena, joten taittokokemuksesta on hyötyä. Myös kunnallispolitiikan ja levikkialueen tuntemuksesta on etua. Toimittajan on hallittava myös valokuvaus.

Toimittajan työpiste sijaitsee Uudessakaupungissa. Tehtävän hoitaminen edellyttää oman auton käyttöä.

Vapaamuotoiseen hakemukseen on liitettävä ansioluettelo ja muutamia juttunäytteitä.

Hakemukset on jätettävä **16.9. mennessä** joko sähköpostitse vesa.penttila@vakka.fi tai postitse Vakka-Suomen Sanomat, Vesa Penttilä, PL 84, 23501 Uusikaupunki.

Tiedusteluihin vastaa vt. päätoimittaja Vesa Penttilä 044 591 7303, vesa.penttila@vakka.fi

Vakka-Suomen Sanomat
VAIKKA.FI

A.R. Winterin Muistosäätiön apuraha

Säätiö jakaa yhteensä **7 500 euroa** apurahana ulkomaille tehtävää opintomatkaa varten enintään neljälle suomen- tai ruotsinkieliselle toimittajalle. Hakemukset, joihin on liitettävä selvitys matkasuunnitelmasta ja apurahan hakijan aikaisemmasta toiminnasta, pyydetään lähettämään **25.10.2016** mennessä osoitteella:

A. R. Winterin Muistosäätiö, hallitus
c/o Nordea
asiamies Terhi Alanen
Kuninkaankatu 26 B, 33200 TAMPERE
tai sähköposti: terhi.alanen@nordea.fi

Etsi Xpertti
ETSITKÖ JUTTUUSI
TUTKIJA-ASiantuntijaa?
palveluksessasi www.etsixpertti.fi

YLIOPISTOT,
TUTKIMUSLAITOKSET JA **SUOMEN AKATEMIA**

Julkkisten juhlista pohjoisnavalle

Avun pitkäaikainen valokuvaaja **Markku Johannes Lepola** kuoli 21. kesäkuuta 2016 Helsingissä. Hän oli syntynyt Forssassa 11. huhtikuuta 1946.

Markku oli rauhallinen ja konstailematon elämän tarkkailija. Hän aloitti kuvaamisen koulun kamerakerhossa ja kasvoi ammatilaiseksi Ateneumin iltalinjalla. Uransa alussa hän sukelsi syvälle julkkisten maailmaan. Reportaasi suomalaisen retkikunnan hiihdosta pohjoisnavalle 1984 oli Markkulle pitkän uran kohokohta.

Seuraavana vuonna yhteinen matkamme johti Himalajan vuoristoon. Markku ei tyytynyt enää pelkästään kuvaamaan, vaan heitti repun selkäänsä ja auttoi retkikuntaa saavuttamaan tavoitteensa – 7 134 metriä.

Pohjoisnaparetkikunnasta tuli Markkulle hyvin tärkeä ystäväpiiri. Hän ei jättänyt väliin yhtään yhteistä tilaisuutta tai kortti-iltaa,

jolloin muiden panokset yleensä siirtyivät hänelle. Suvun yhteinen kesäpaikka Tammelassa oli Markkulle tärkeä. Siellä hän rentoutui taimia kasvattaen, saunoen ja luontoa tarkkaillen.

Viimeisen yhteisen illallisen söimme pohjoisnavan valloituksen vuosipäivänä 20.5.2016. Vaikea sairaus, järjestyksessä toinen syöpä, oli jo saanut yliotteen. Markkua jäivät kaipaamaan kaksi lasta ja kaksi lastenlasta.

Matti Saari

KIRJOITTAJA TOIMI PITKÄÄN MARKKU LEPOLAN TYÖTOVERINA JA ESIMIEHENÄ.

Tv-lehdistön pioneeri

Toimittaja **Anna Kerttu Wiik** kuoli Turussa 84-vuotiaana 23. heinäkuuta. Hän oli syntynyt Helsingissä 21. maaliskuuta 1932.

Wiikin intohimoinen rakkaus kirjoihin juonsi alkunsa jo lapsuudesta. Hänen isänsä, kirjallisuuden professori **Rafael Koskimies**, toimi dramaturgina ja johtokunnan puheenjohtajana Suomen Kansallisteatterissa ja tutustutti myös tyttärensä läheisesti teatteriin jo 1940-luvulla.

Filosofian maisteriksi Wiik valmistui 1955 pääaineenaan arkeologia.

Isänsä tavoin myös tytär alkoi kirjoitella kirja-arvosteluja *Uuteen Suomeen*, ja päätyi sitä kautta 1960-luvulla toimittajaksi samaan konserniin kuuluvaan televisiolehteen *Katsoon*. Historiaan, kirjallisuuteen ja teatteriin erikoistuneelle toimittajalle löytyi lehdessä käyttöä.

Elämä oli Wiikin mielestä itsensä sivistämistä, ja hän suoritti 65-vuotiaana filosofian li-

sensiaatin tutkinnon.

Yli 30 vuotta kestäneen työrupeaman aikana *Katson* toimitukseen kertyi mittava kirjasto, jota Wiik hoiti. Hän suositteli auliisti kirjoja jokaiselle, ja onnistui istuttamaan moniin muihinkin rakkauden kirjoihin.

Lukeminen, matkustaminen ja erityisesti perheen mökki Espoon Nuukiossa olivat rakkaita Wiikille, mutta kaikkein tärkeimmät hänelle olivat tytär **Laura** ja tyttärentytär **Elina**.

Marjut Jousi

KIRJOITTAJA ON ANNA KERTTU WIIKIN ENTINEN TYÖTOVERI.

Niämelä. Iha itte.

Toimittaja **Jari Niemelä** kuoli sairauskohtaukseen kotonaan Tampereella 13. elokuuta 2016. Hän oli syntynyt Kokkolassa 2. heinäkuuta 1962.

Ylioppilaaksi Jari kirjoitti Rautavaaran lukiosta 1981. Hän tuli opiskelemaan Tampereen yliopistoon 1983. Sydän jäi Manseen.

Hänet vei mukanaan vuonna 1987 Radio 957, missä hän oli toimittajana ja ohjelmapäällikkönä vuoteen 1998. Niemelä oli kaupunkilehti *Tampere-laisen* päätoimittaja 1998–2012. Viimeinen posti oli Pispalan Radion ”vastaava ohjelmansuorittaja” 2015–2016.

Niemelän tuotantoon kuuluu 21 julkaisua, joista 12 on Tampere-aiheisia tietokirjoja. Kolumneja ilmestyi lukuisissa medioissa usein höystettynä Tampereen kielellä nimimerkillä **Niämelä**.

Iha itte.

Niemelä toimi kotiseutu- ja kulttuuriyhdistyksissä Pispalan Moreeni, Lauri Viita-seura, Pispalan Kumpulaisuus ja Pispalan

Radioyhdistys. Hän sai Tampereen kaupungin 1. luokan kultaisen ansiomitalin sekä Suomen Valkoisen Ruusun I luokan mitalin kultaristein. Hän oli Sdp:n kaupunginvaltuutettu.

Niemelä valitteli formaattiradioiden tylsyyttä ja halusi niille aidon paikallisen vaihtoehdon. Kysyin kerran, miksi Pispalan Radion aikamerkit ovat jäljessä.

”Ollaan käännetty tota aikaa meitir rariossa periäppäin, nin että sopis oikeen hyvin että me lähetettäis vaikka pualelta että ny o kello tasan.”

Jorma Mäntylä

KIRJOITTAJA ON JARI NIEMELÄN RADIOYSTÄVÄ.

Kuiskaileva Pekka

Toimittaja **Pekka Oksala** kuoli 74-vuotiaana kotonaan Helsingissä 7. kesäkuuta. Hän oli syntynyt 6. toukokuuta 1942 Helsingissä.

Pekan toimittajanura alkoi *Keskisuomalaisen* urheilutoimittajana. Mielenkiinto yhteiskunnallisiin asioihin vei hänet pääkaupunkiin *Keskisuomalaisen*, *Suomenmaan* ja *Helsingin Sanomien* politiikan toimittajaksi.

Hänen Yleisradio-kautensa alkoi 1976 Kaakkois-Suomen alueradiosta Lappeenrannasta. Vuodesta 1982 hän oli TV:n Ajan kohtaistoimituksen poliittinen toimittaja. *A-studio* ja vaaliohjelmat **Antero Kekkosen** ja **Leif Salménin** työtoverina tekivät hänestä tutun koko kansalle.

Pekassa oli luontaista jämyryyttä. Hänen repliikkinsä vuodelta 1984 on jäänyt elämään. Silloin pääministeri **Kalevi Sorsa** arvosteli voimakkaasti Yleä *A-studiassa*. ”Minun hartiat ovat aika leveät ja kestävät kyllä kaikenlaiset hyökkäykset!”

Juniorina Pekka oli kansainvälisen tason suunnistajalahjakkuus. Suunnistuksen selostajana hänestä tuli käsite. Hän vei selostukset maastoon. Suuri yleisö puhui ”kuiskailevasta Pekasta” – lempeää kunnioitusta alan ammattimiestä kohtaan.

Pekka oli tiukka toimittaja, tarvittaessa kovakin. Joviaalisuus, luotettavuus ja tarkkuus olivat osa hänen persoonaansa.

Armi Kyynäräinen, Antero Kekkonen ja Heikki Rokkanen

KIRJOITTAJAT OVAT PEKKA OKSALAN TYÖTOVEREITA YLEISRADION AJOILTA.

Laaja kuva. Uravalmentaja Johanna Tuutti työskentelee sekä Journalistiliiton jäsenten että viestinnän ammattilaisten järjestön ProComin kanssa. Hänet kuvattiin kaikille avoimessa ”uuden ajan työtilassa” Fluxissa Helsingissä.

Valmiudet vaikka mihin

NINA ERHO, TEKSTI • SUSAN JUNNOLA, KUVA

Journalistin taidoilla saa aikaan hienon henkilöbrändin. Se auttaa myymään osaamista, jolle on kysyntää muuallakin kuin mediatiloissa, sanoo uravalmentaja Johanna Tuutti.

”Journalistit suhtautuvat kriittisesti kaupallisuuteen ja työelämän murrokseen, vaikka heidän kannattaisi nähdä muutokset mahdollisuuksina. Urasuunnittelu on monelle uutta, mutta se kannattaa.”

Uravalmentaja **Johanna Tuutti** UP Partnersilta on työskennellyt vuoden aikana 36 Journalistiliiton jäsenen kanssa. Hän on huomannut, että moni lehtitoimittajakaan ei ole tullut kirjoittaneeksi hyvää ansioluetteloa. Henkilöbrändien rakentamiseen ollaan vasta heräämässä.

Toki alalla on muutama ”enbuske”, mutta kilpailun kiristytessä, perinteisen mediakäsityksen hämärtyessä ja kaupallisuuden voimistuessa ihan jokaisen kan-

nattaa opetella tunnistamaan parhaat osaamisensa ja oppia markkinoimaan niitä oikeille yleisöille.

Journalistien erityisetä ovat ammattimaiset kirjoittamisen, kuvaamisen, esiintymisen ja visuaalisen suunnittelun taidot, joista on paljon apua hyvässä, brändäytymiseen tarvittavassa some-viestinnässä. Jutut, kuvat, julkaisut ja ohjelmat ovat hienoja, konkreettisia työnäytteitä, joita kelpaa esitellä esimerkiksi LinkedInissä.

”Kun osaamista on, tarvitaan vain motivaatio valmentautumiseen”, Tuutti sanoo.

Uravalmennukseen on hakeutunut lisää toimeksiantoja kaipaavia freelancereita ja uutta työpaikkaa etsiviä journalisteja. Toisaalta joukossa on esimieheksi edenneitä toimittajia, jotka suunnittelevat seuraavaa askeltaa ja hyvin verkottuneita huippuosaajia, jotka haluavat vielä enemmän irti taidoistaan.

”Jotkut valmennettavat ovat

alussa epäileviä, mutta yleensä näkemykset avartuvat prosessin aikana”, Tuutti sanoo.

Uravalmennus käynnistyy syksyllä Journalistiliitossa kolmannen kerran. Jokainen valmennusprosessi lähtee yksilön osaamisesta ja tilanteesta.

”Osa oivalluksista syntyy keskusteluissa valmentajan kanssa, useimmat valmennettavan ajattelussa niiden välissä. Mitä enemmän valmennukselle antaa, sitä enemmän siltä saa.”

Joskus valmennettava haluaa hahmottaa, minne muualle kuin mediatiloon oma osaaminen voisi sopia. Tuutti kannustaa tähän.

”Kun median käsite laajenee ja yritykset ja organisaatiot haluavat tehdä brändiviestintää tarinankerronnan keinoin, esimerkiksi yhteisöviestinnästä löytyy journalisteille valtavasti työkenttää.”

VINKKEJÄ URASUUNNITTELUUN
JOURNALISMIN PÄIVÄSSÄ
PAASITORNISSA HELSINGISSÄ
14. LOKAKUUTA.

KAI WIDELL JOURNALISTIN ULKOASUTOIMITTAJAKSI

Graafikko ja valokuvaaja **Kai Widell**, 39, on aloittanut *Journalistin* määräaikaisena ulkoasutoimittajana. *Journalistin* vakituinen ulkoasutoimittaja **Heli Saarela** jää tehtävästä kahden vuoden vapaalle.

Widell on toiminut freelancevalokuvajana vuodesta 1999 lähtien. Graafikon ja taittajan töitä hän on tehnyt lumilautailulehti *Slammerissa* ja *Kotimaassa*.

Widell on koulutukseltaan taiteen maisteri. Hän on opiskellut valokuvausta ja julkaisusuunnittelua Lahden Muotoiluinstituutissa ja Taideteollisen korkeakoulun maisteriohjelmassa.

”Minusta on innostavaa päästä tarkkailemaan media-alan muutosta ja päästä käyttämään monipuolisesti oppimiani julkaisusuunnittelu- ja kuvauspuolen taitoja”, Widell sanoo.

Yhdistykset

SAL:N YLIMÄÄRÄINEN YLEISKOKOUS. Suomen Aikakauslehdentoimittajain Liiton ylimääräinen yleiskokous keskiviikkona 21. syyskuuta kello 17.

Sokos Hotelli Presidentti, Eteläinen Rautatienkatu, Helsinki.

Jäsenkorttien tarkistus alkaa kello 16.30.

Kokouksessa käsitellään sääntöjen 37 §:n mukaan yhdistyksen purkamista.

1. Päättös yhdistyksen purkamisesta on tehtävä äänestämällä umpilipuin kahdessa peräkkäisessä, vähintään kahden viikon väliajoin pidetyssä yhdistyksen kokouksessa.

2. Yhdistys purkautuu, jos kummassakin kokouksessa on purkamista kannattanut vähintään kaksi kolmasosaa (2/3) läsnäolevista äänioikeutetuista yhdistyksen jäsenistä.

Ilmoittautumiset 12. syyskuuta mennessä ilmoittautumislomakkeella osoitteessa: sal-info.org

LISÄTIEDOT: ASIAMIES KAIJA PLIT,
KAIIJA.PLIT@SAL-INFO.ORG.

HEVIBÄNDIT JATKOON JOURNALISTIROCKISSA

Media-alan bändikisan Journalistirockin voitti *Journalistia* edustanut Iron Maidenin kappaleita soittava Rare Maiden. Palkinnoksi voitostaan yhtye pääsee soittamaan Company Rockin finaaliin 28. lokakuuta Apollo Live Clubiin.

Kisassa toiseksi tuli freelance-taustainen hard rock -yhtye Fire Action ja kolmanneksi Yle-taustainen Uriah Heep -coverbändi The Innocent Victims, jotka kilpaile-

vat Company Rockin finaali-paikasta syyskuussa järjestettävissä semifinaaleissa.

Journalistirock järjestettiin kolmatta kertaa. Finaalissa 18. elokuuta soitti yhdeksän media-alan yrityksiä ja yhteisöjä edustanutta yhtyettä. Kisan järjestelyistä vastasi tänä vuonna Company Rock.

Journalistirockin jatkosta ei ole tehty päätöksiä.

Markku Lappalainen

ILMOITTAUDU URAVALMENNUKSEEN

Liitto tarjoaa tänä vuonna 150 paikkaa maksuttomaan uravalmennukseen. Emme lupaa uusia töitä vaan tukea ammatillisten tavoitteiden jäsentämiseen.

Valmennus on tarkoitettu työelämässä oleville tai sinne tähtääville jäsenille. Se sisältää kaksi puhelinkeskustelua valmentajan kanssa, verkkovalmennusta sekä omatoimista työskentelyä. Suosittelemme varaamaan ainakin 20 tuntia itsenäiseen työskentelyyn kolmen kuukauden aikana. Jos jätät valmennuksen kesken ilman lääkärintodistusta, perimme 400 euron peruutusmaksun.

Tällä vuoden viimeisellä ilmoittautumiskierroksella on jaossa 60 valmennuspaikkaa. Ilmoittautuminen alkaa 8.9. klo 8.00 osoitteessa urapalvelut.fi/journalistiliitto. Tarvitset ilmoittautumiseen jäsennumerosi, joka on pressikortissa. Paikat täytetään ilmoittautumisjärjestyksessä.

Jos jäsenmaksusi ovat rästissä, hoida ne pikaisesti. Tarkistamme ilmoittautuneiden tiedot. Voit varmistaa maksutilanteesi osoitteesta jasenmaksut@journalistiliitto.fi.

Lisätiedot koulutusasiamieheltä:
Nina.Porra@journalistiliitto.fi

Suomen Journalistiliitto
Finlands Journalistförbund

MOBIILIJOURNALISMIN MESTARIKURSSI

Tervetuloa oppimaan mobiilijournalismia arvostetun kouluttajan **Robb Montgomeryn** johdolla 8.9. klo 17–19.30 liiton toimistolla. Maksuton englanninkielinen koulutus on tarkoitettu liiton jäsenille. Mukaan mahtuu 50 osallistujaa.

Ilmoittaudu osoitteessa:
tapahtumat.journalistiliitto.fi/pwire.fi/tapahtumat/
Lisätietoja: Nina.Porra@journalistiliitto.fi

Suomen Journalistiliitto
Finlands Journalistförbund

Journalismin päivä tulee taas! 14.10.2016

Paikkana Paasitorni Hakaniemessä.

Jäsenet 50€ • Työttömät • opiskelijat ja eläkeläiset 25€ • Ei-jäsenet 150€

Jokes jakaa apurahaoja pitkämatkalaisille:
www.jokes-saatio.fi

Ilmoittautuminen ja ohjelma verkossa
www.journalistiliitto.fi/JP

Suomen Journalistiliitto
Finlands Journalistförbund

JOURNALISTI SEURAAVA LEHTI ILMESTYY 22.9.

Suomen Journalistiliitto

PUHELINVAIHDE / TELEFONVÄXEL

(09) 6122 330

KÄYNTIOSOITE / BESÖKADRESS

Säästöpankinranta 2, 7.krs.
00530 Helsinki
Sparbankskajen 2, 7. vån.
00530 Helsingfors

POSTIOSOITE / POSTADRESS

Siltasaarenkatu 16,
00530 Helsinki
PL 252, 00531 Helsinki /
Box 252, 00531 Helsingfors

SÄHKÖPOSTIT / E-POST

info@journalistiliitto.fi
jasenasiat@journalistiliitto.fi
(jäsenasiat/medlemsärenden)
etunimi.sukunimi@journalistiliitto.fi
fornamn.efternamn@journalistiliitto.fi

VERKKOSIVUT / WEBBSIDOR

www.journalistiliitto.fi
www.journalistforbundet.fi

FINKA / A-KASSA

www.finka.fi
(09) 8689 400

*Suomen Journalistiliitto on ammattijärjestö,
jonka tehtävä on valvoa journalistien ja journalismin etuja.
Jäsenkuntamme koostuu viestintäalan ammattilaisista,
kuten toimittajista, kuvaajista, graafikoista, kääntäjistä
ja kustannustoimittajista.*

Suomen Journalistiliitto
Finlands Journalistförbund

Juurevaa meditaatiota

Turun Sanomien tuottaja Ritva Setälä on saanut tomaateista mielenrauhaa jatkuvien yt-neuvotteluiden keskelle.

MINNA UUSIVIRTA, TEKSTI • JUSSI VIERIMAA, KUVA

Ensin huomio kiinnittyy korkeisiin kasveihin omakotitalon lasitetulla parvekkeella. Talon eteläseinustalla niitä on lisää, ja pihan perällä kasvihuone on pullollaan vihreitä varsia. **Ritva Setälän** kotona kasvaa tänä kesänä 60 eri tomaattilajiketta, yksi kutakin.

Hänen puutarhainnostuksensa heräsi toden teolla viisi vuotta sitten uudessa kodissa, jossa on noin 800 neliön piha. Miehensä kanssa Setälä alkoi korvata perennoja hyötykasveilla. Ensimmäiset erikoisemmat tomaatinsiemenet Setälä sai kollegaltaan, *Turun Sanomien* luontotoimittajalta **Ann-Mari Rannikolta**. Uusi kasvi vei heti mennessään.

”En tiennyt, että on esimerkiksi runko- ja pensastomaatteja tai luumu- ja päärynätomaatteja. Se oli mielettömän kiinnostavaa.”

Pihalle vuonna 2014 hankittu kasvihuone oli Setälän pitkäaikainen haave. Sen ansiosta tomaattilajikkeiden määrä on tuplaantunut viime vuodesta.

”Kasvihuone oli 50-vuotislahja itselleni. Ensin kahdeksan neliötä tuntui isolta tilalta, mutta nyt se on jo aivan täynnä.”

Setälän puutarhassa viettämä aika on lisääntynyt rinta rinnan työelämän ahdingon kanssa. Kun työpaikalla on pyörinyt jälleen uusi yt-kierros, kasvit ovat tuoneet mielenrauhaa ja lohtua.

”Puutarha irrottaa mielen työmurheista. Samalla virkistyy, kun on liikkeellä, nostaa, kantaa ja kävelee.”

PUUTARHURINA SETÄLÄ on järjestelmällinen. Hän on tutkinut tarkkaan, mitkä tomaatit

pärjäävät pohjoisen oloissa ja ottanut viljelyyn Kanadassa ja Venäjällä jalostettuja lajikkeita. Nyt parikymmentä pihan tomaateista kasvaakin avomaalla. Ensimmäiset kansainväliset tomaattikokemukset hän sai Puolasta.

”Olin lomalla Gdanskissa ja opettelini tomaatinkasvatuksen perussanaston puolaksi. Puutarhaliikkeessä esitin muutaman sanan ja kylvöpantomiimin avulla asiani, mutta siemeniä ei löytynyt. Netissä vastaan tuli kuitenkin puolalainen firma, josta aloin tilata niitä.”

”Puutarha irrottaa mielen työmurheista. Samalla virkistyy, kun on liikkeellä, nostaa, kantaa ja kävelee.

Systemaattisuus näkyy myös Setälän muistiinpanoissa. Niistä käy ilmi, että joidenkin lajikkeiden siemenet on kylvettävä ensi vuonna jo helmikuussa. Kylväminen, kouluminen, kukkien pölyttäminen, kasvin varsien tukeminen, runkoversojen kitkeminen ja muu hoito vievät helposti puoli vuotta ennen kuin tomaatit kypsyvät. Setälästä koko prosessi on palkitseva.

”Tomaatti on sopivan haastava ja terve kasvi. On ihmeellistä seurata sen kasvuvuomaa: raakileiden pullistumista, lehtien tuoksua ja kasvin rehevyyttä. Loppukesästä tuon kypsiä tomaatteja paidanhelmassa sisälle, kun unohdan ottaa mukaan astian.” ●

VAPPAALLA

RITVA SETÄLÄ

● 51-vuotias Turun Sanomien liitetuottaja. Kirjoittaa lehteen myös puutarhakolumneja. Toimitusosaston puheenjohtaja.

● Valtiotieteiden maisteri pääaineena sosiologia, laudaturopinnot myös suomen kielestä.

● Työskennellyt toimittajana Laitilan Sanomissa ja muissa paikallislehdissä, Turun Sanomissa 2003 lähtien.

● Harrastaa myös sienestämistä, marjastamista, käsitöitä ja laulamista.

◀ **Lempitomaatti.** Tomaattilajikkeet eroavat toisistaan ulkonäöltään ja rakenteeltaan enemmän kuin maultaan. Ritva Setälän omia suosikkeja ovat raidallinen Tigerella, vaaleanpunainen Pink Thai Egg sekä raakileena sininen Clackamas Blueberry.

Kunhan syylliset löytyvät

Suomalaisurheilijat eivät menestyneet Rion olympialaisissa, eivät ainakaan niin hyvin kuin toimittajat edellyttivät.

Pettymys purkautui heti kisojen jälkeen kolumneissa ja kommentteissa, joissa etsittiin isoin otsikoin syyllisiä moiseen maanpetokseen.

Kokeneen urheilutoimittajan **Petteri Sihvosen** analyysin mukaan suomalaisen huippu-urheilun jyrkkä alamäki alkoi silloin, kun lasten ja nuorten jääkiekossa ja jalkapallossa ryhdyttiin pitämään vanhempainpalavereja. Johtopäätös oli se, että ”suomalaisten urheiluvien lasten akateemiset äidit pilasivat suomalaisen huippu-urheilun perustan”.

Keskittason penkkiurheilijana muistelen, että juuri vanhempainpalavereistaan tunnetussa jääkiekossa suomalaispelurit ovat viime aikoina menestyneet suorastaan loistavasti. Ehkäpä samanlaisia vanhempainpalavereja kannattaisi järjestää kaikissa lajeissa – ja myös urheilutoimittajille.

Kenties tällaisten palavereiden avulla voisimme päästä yli tästä umpimielisestä tuloskeskeisestä lynkkaustunnelmasta.

Manu Marttinen

Kekkostakin ahisti

Toimittaja **Maarit Tyrkkö** (nykyisin **Huovinen**) on kirjoittanut kirjan, joka paljastaa **Urho Kekkosesta** kenties enemmän kuin koko **Juhani Suomen** Kekkosto-tuotanto yhteensä.

Kekkonen ei tullut tunnetuksi sanan- ja lehdistönvapauden suurmiehenä, vaan käytti sumeilematta valtaansa myös median suitsimiseen. Kekkosen kritisointi oli aikanaan vähäistä ja lähes ammatillinen itsemurha. Osittain siksi Kekkosta pidetään monissa piireissä edelleen lähes kaikkien elämäalueiden ylivertaisena jumalhahmona – eräänlaisena valtiomiestason Elmona.

Arkinen todellisuus oli tietenkin jotain ihan muuta. Sydänsurut ja ”ahistus” olivat Kekkosenkin arkea, kuten monen muunkin suomalaisen miehen.

Miten Kekkosto-kultin ylläpitäjät mahtavat suhtautua Tyrkkön uuteen kirjaan? Jännittävintä

julkisen käsittelyn seurannassa onkin se, miten poliittisen historian syväanalyytikot huomioivat kirjan: kirjoittajan henkilöön käyvällä arvostelulla vai kenties vaikenemalla?

Manu Marttinen

Mies löysi sienet

Uutisarvo on pirullinen määritellä. On arvioitava aiheen yhteiskunnallista merkittävyyttä tai yllätyksellisuutta, ilmiön laajuutta ja yleisön oikeutta tietää. Joskus niiden rajat ovat makuasioita, vähän kuten sieniruoat.

Yksi osanen arviointia voisi olla se, onko aihetta mielekästä seurata. Näinhän JSN velvoittaa: uutistapahtumia on pyrittävä seuraamaan loppuun saakka.

MTV Uutiset kertoi 23. elokuuta kaarinalai-

sesta miehestä, joka aikoi seuraavana lauantaina syödä koiralenkilä löytämänsä sienet. Juttua siteerasi myös *Turun Sanomat*. Ja miksi-pä ei, sieni oli todella suuri. Suorastaan ”jät-tisieni”.

MTV:n otsikossa vihjailtiin, että miehen ei kannattaisi syödä sientä. Työkaveri oli kuulemma laittanut viestin: ”Oli kiva työskennellä kanssasi.”

Vaan kuinkas sitten kävikään? *Journalistin* tietojen mukaan sieni odottaa edelleen pakkasessa laittamista, sillä sienestäjälle oli tullut vastaan valtaisa saalis kantarelleja.

Tämän lehden mennessä painoon siitä eivät olleet vielä raportoineet MTV Uutiset kuin *Turun Sanomatkaan*. Jäämme odottamaan jatkajuttujen sarjaa.

Marja Honkonen

Yleisönosasto

Jari Peltonen

SE ON TAASEN SAATU YKSI
URHEILU- JA MEDIASPEKTAAKKELI
PÄÄTÖKSEEN. MIKÄPÄ OLI
LOPPUTULEMA, **BUU!**
SUOMENKIN SAALIS HUONON
KAUTTA AIKOJEN. YKSI PRONSSI
JA ITKEVÄ, TOHJOKSI
HAKATTU PERHEENÄITI,
BUU! KAIKEN HUIPPUNA MEDIA
NÄYTTI KOKO MAAILMALLE,
MITEN OMALAATUISSA
OLYMPIAHENGESSÄÄN BRASSIT
SAIVAT MIEHENKIN KYYNELIIN.
BUU! BUU! BUU!

